EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 121, 15 Mayıs '95

Devrimci örgütlere sistematik saldırılar

Korkulan kitlelerle buluşmadır

Devrimci siyasal mücadeleyi örgütlü öncü kuvvetlerden yoksun bırakmak, sömürücü egemen sınıflar için her zaman ve her yerde değişmez bir temel politikadır. Bu politikadan sonuç almak için gerici burjuva iktidarlar her yolu mübah saymışlar, en iğrenç ve akılalmaz baskı ve yoketme yöntemleri kullanmaktan geri durmamışlardır. Güçlü devrimci toplumsal muhalefet hareketlerine sahne çeşitli ülkelerin egemen sınıfları, bu yol ve yöntemleri içinde yaşadığımız son bir kaç on yılda da döne döne uygulamışlardır. Şili ve Arjantin gibi bazı Latin Amerika ülkelerinde, bu binlerce, onbinlerce insanın sistematik bir kirli savaşla imha edilmesine varabilmiştir.

'70'li yıllardaki büyük devrimci yükselişten ve bu yükseliş içinde örgütlü devrimci hareketin önemli bir güç kazanmasından korkuya kapılan Türk burjuvazisi de, 12 Eylül askeri darbesi ile birlikte, devrimci örgütlere karşı sistematik bir yoketme savaşı başlattı. Bu büyük saldırının yarattığı ağır tahribatı ve onun çok yönlü sonuçlarını biliyoruz. Sermaye devleti 12 Eylül boyunca elde ettiği tüm sonuçlara rağmen, saldırılarına bugüne dek hiç ara vermedi. 12 Eylül 1980'den günümüze tam 15 yıldır, devrimci örgütleri hedef alan, onları çökertip dağıtmayı hedefleyen polis saldırısı aralıksız olarak süregelmektedir.

Son zamanlarda atılmaya başlanan bazı sınırlı ilk adımlar sayılmazsa, örgütlü devrimci akımların 12 Eylül sonrasından beri kitleler ve kitle mücadeleleri içinde kayda değer bir etkisi ve müdahalesi sözkonusu değildir. Kuşkusuz devlet de tüm açıklığı ile bunun farkında olmuştur. Fakat eğer buna rağmen devrimci örgütleri fiziksel olarak imha etmek politikasında özel bir ısrar göstermişse, bu, sınıflar mücadelesinin yarınki seyri konusunda açık bir fikre sahip olmasından dolayıdır. Yıllardır toplumsal patlama öğelerinin üstüste yığıldığından sözeden ve "toplumsal patlamalar"ı potansiyel bir tehlike sayan bir düzen başka türlü de düşünemez ve davranamazdı.

Sermaye düzenini bu konuda çok daha hassas kılan bir başka temel olgu da, Kürdistan'daki ulusal özgürlük mücadelesinin katettiği büyük mesafe oldu. Bu gelişme, bir yandan, burjuvaziye devrimci bir önderliğin oynayabileceği muazzam rolü somut olarak göstermiştir. Öte yandan ise, Kürdistan'daki bu gelişmeden beri, Türkiye'de de aynı rolü oynayabilecek bir devrimci önderlik ile Kürdistan'daki devrimci süreçle birleşecek bir devrimci kitle hareketi, sermaye düzeninin en büyük korkusu olagelmiştir. Bu nedenle de bunu kolaylaştıracak, böyle bir sürecin önünü açacak her devrimci öncü çabayı, bunun taşıyıcısı olan örgütlü güçleri, daha filiz halindeyken boğmak, düzen için şaşmaz bir politika olmuştur.

Burjuvazi, örgütlü devrimci hareket ile emekçi kitleler arasında henüz bir buluşmanın gerçekleşmediği bir sırada, daha kolay sonuç alabileceğinin ve yarınki gelişmelerin önünü bugünden kesebileceğinin bilinciyle hareket etti. Elbette devrimci hareketin aldığı ağır bir yenilginin ardından, yalnızca şiddet yöntemlerini değil, fakat bunu tamamlayacak bir tarzda ehlileştirme

yöntemlerini de kullandı. Şiddet politikasını çok bilinçli bir tutumla ehlileştirme politikasının hizmetine koştu. Tasfiyeci legalizmin güç kazanabileceği bir zemini çok bilinçli bir tutumla oluşturmaya çalıştı. Bu konuda evrensel deneyimlerden yararlandı. CİA uzmanlarının "Ezmeniz yeterli değil, kendi legaliteniz içine alıp ehlileştirmelisiniz de" şeklindeki tavsiyelerini gözönünde bulundurdu.

Devrimci örgütlerin yeniden toparlanma dönemine denk düşen ve özellikle '89 Çöküşü'nden sonra daha bir güvenle uygulanan bu kendine özgü politika arzulanan sonuçları bir ölçüde verdi. Sermaye düzeni geleneksel devrimci hareketin belli kesimlerini ehlileştirmede önemli başarılar elde etti.

Hem devrimci örgütlere sürekli ve sistematik bir terör uygulayarak kayıplar verdirdi. Ve hem de, bu arada ve bu sayede, devrimci kuvvetlerin hatırı sayılır bir bölümünü illegal örgütlenmenin ve devrimci mücadele çizgisinin dışına çekmeyi başardı. Dünün birçok devrimci örgütü, bugün resmen ya da fiilen tasfiye olmuş durumda ya da üzeredir.

Ne var ki, tüm bu çabalarına ve bugüne kadarki başarılarına rağmen, düzen umduğu sonucu yine de alamadı. Alamazdı da! Türkiye gibi yapısal bir krizle ve çözüm bulunamayan derin toplumsal çelişkilerle yüzyüze olan bir toplumda, devrimci siyasal mücadelenin ve onun taşıyıcısı olan örgütlerin kökünü kazımak, sermaye düzeni için ham bir hayalden ibarettir. Türkiye'nin özellikle son 30 yıldır biriktirdiği maddi-manevi miras, yarattığı devrimci gelenekler bunu ayrıca olanaksız kılmaktadır. Kaldı ki bugünkü sıkıntıları ve zaafiyetleri ne olursa olsun, Türkiye Kürdistanı devrimci özgürlük mücadelesinin sürdüğü bir coğrafyadır ve bu mücadele yıllardır Türkiye devrimci hareketini de moral açıdan beslemektedir.

Sayıları düne nazaran hayli azalmış ve toplum yaşamındaki etkileri şimdilik hayli sınırlanmış olsa da, bugünün Türkiye'sinde devrimci siyasal mücadelede ısrar eden bir dizi örgüt ve önemli bir devrimci örgütsel kuvvet vardır. Ve son ayların bir dizi olayının da somut olarak gösterdiği gibi, politik kitle mücadelesindeki ilk canlanmalar içinde bile bu örgütlerin belli bir yeri vardır. Yine aynı olaylar göstermiştir ki, devrimci örgütler bu mücadeleler içinde hızla yeniden güç kazanma yeteneğindedirler.

Bunun düzen için bir sürpriz oluşturmadığından, onun bu olguyu potansiyel bir tehlike olarak, önden genel ve soyut planda zaten hesaba kattığından kuşku duyulmamalıdır. Kaldı ki, yukarıda da belirttiğimiz gibi, aralıksız süren sistematik saldırının gerisinde zaten bu öngörü vardır. Fakat öte yandan, bir süredir ve özellikle Gazi Direnişi'nden sonra, devletin yeni bir değerlendirme yaptığından, "tehlike"yi çok daha somut bir biçimde irdelediğinden ve devrimci örgütlere darbe vurma, olanaklıysa imha etme politikasını bu somut çerçevede yeniden ele aldığından da kuşku duyulmamalıdır. Gelişmekte olan kitle mücadeleleri ve bunun devrimci örgütler için açığa çıkaracağı "yeni veriler", düşmanın bu yeni değerlendirmesini sürekli besleyecektir.

Bununla birlikte, devletin darbe vurma ve güçten düşürme politikasının bugüne kadarki kolay başarı dönemi artık geride kalmıştır. Girmiş bulunduğumuz politik kitle mücadeleleri dönemi, devrimci örgütler için her açıdan uygun bir yaşama, gelişme ve güç kazanarak serpilme zeminidir. Bu mücadelelerden moral ve maddi olarak beslenecek olan, bugüne kadarki politik ve örgütsel güçsüzlüğünü bu uygun zemin üzerinde güç kazanarak az ya da çok giderecek olan devrimci örgütler, kitlelerle birleşme ve bütünleşme ölçüsünde devletin imha saldırılarını da boşa çıkarmak olanağı bulabileceklerdir. Kuşkusuz yine saldırılar olacak, yine darbeler yenecek ve kayıplar verilecektir. Bundan tümden kaçınmak hiçbir zaman mümkün olmayacaktır. Fakat artık onları göğüslemek, yarattığı tahribatı gidermek, doğurduğu boşlukları doldurmak, dünle kıyaslanamaz ölçüde bugün çok daha kolay olacaktır. Yeter ki komploculuğa ya da maceracılığa düşülmesin. Yeter ki devrimci kitle çizgisini esas alan bir

mücadele tarzı izlensin.

Devlet son gelişmelere bağlı değerlendirmelerinin de bir sonucu olarak örgütlü devrimci harekete yönelttiği saldırıları gitgide tırmandırıyor. Örgüt operasyonlarının ardı arkası kesilmiyor. Örgütümüzün karşı karşıya kaldığı son saldırı da bu genel saldırı zincirinin bir halkasıdır. İçinde bulunduğumuz yıla ilişkin cüretli hedefler, 3. Genel Konferansımızın başarıyla toplanması ve nihayet onu izleyen etkin 1 Mayıs faaliyeti, siyasal polisi örgütümüze karşı harekete geçirmiştir. Siyasal polis örgütsel gelişmemizden ve son faaliyetlerimizden duyduğu çok özel rahatsızlığı sorgular esnasında açıkça ifade de etmiştir. Özellikle 1 Mayıs çalışmalarımızdan duyulan rahatsızlık acil bir operasyonu bir zorunluluk haline getirmiştir, ki bu düşmanın kendi beyanıdır.

Örgütümüz nispeten kısa süreli siyasi yaşamı boyunca bir çok kez polis saldırısıyla yüzyüze kaldı. Bu saldırılar, kimi durumlarda mahalli örgütlenmelerimizde önemli tahribatlara da yolaçtı. Fakat mücadelede kararlılık çizgisi ve saldırıların etkilerini en aza indirmeye yönelik önlemlerle, örgütümüz her seferinde, çok uzun olmayan zaman dilimleri içinde yaratılan tahribatı gidermeyi başardı.

Son zamanlarda bir dizi işaret, siyasi polisin örgütümüze yeni bir toplu darbe vurmaya hazırlandığını gösteriyordu. Bir dizi ara önlemle buna imkan verilmemeye çalışıldı. 3. Genel Konferansımızın güvenlik içinde toplanabilmesi, bunda belli başarılar sağlandığının bir göstergesiydi. Buna rağmen gerek örgüt konferansında ve gerekse bunu izleyen MK toplantılarında, gündemdeki muhtemel bir saldırı üzerinde önemle duruldu.

Bu konudaki hassiyetimizin yersiz olmadığını, fakat önlemlerimizin hayli yetersiz kaldığını son saldırı açıklıkla gösterdi. Örgütümüz belli kayıplarla karşı karşıya kaldı. Daha da önemlisi, 1 Mayıs'ın hemen öncesine denk getirilen bu saldırı haftalar boyu sürdürdüğümüz etkili ön faaliyetin 1 Mayıs gösterilerine kitlesel bir katılımla taçlandırılmasını engelledi. İstanbul örgütü zorunlu olarak savunmaya çekildi ve saldırının genişlemesini engelleyici tedbirlere yöneldi. Sistematik bir takibin ürünü olan saldırı, aynı gece toplu olarak basılan evlerin dışına taşamadı. Tutsak yoldaşlarımız siyasal poliste toplu direniş göstererek, buna ayrıca set çektiler. Kayıplarımız ve örgütsel tahribat böylece sınırlandı.

Fakat bir örgüt konferansının hemen ardından gerçekleşen ve 1 Mayıs'ın hemen öncesine denk gelen bu saldırının yolaçtığı politik ve örgütsel kayıpları yine de küçümsemiyoruz. İçinde bulunduğumuz yıl, onun her bir haftası ve günü, bizim için çok önemlidir. Saldırı bir çelmedir ve her çelme gibi, bir güç ve zaman kaybına yolaçmış bulunmaktadır.

Ne var ki, doğan tahribatı kısa sürede onaracağız, bundan düşman da dahil kimse kuşku duymamalıdır. Bunun moral ve maddi olanaklarına fazlasıyla sahibiz. Bu saldırı bize en çok bir kaç ay kaybettirir. Fakat biz eğer onun derslerinden öğrenmeyi başarırsak, önümüzdeki zaman dilimi içinde bugünün zaman ve güç kayıplarını fazlasıyla telafi ederiz. Ortada polisin çok özel bir başarısı yoktur. Polis yalnızca hep eleştirdiğimiz fakat bir türlü kökünü kurutamadığımız bazı zaaflarımızı ve kaba kural hatalarımızı kolayca değerlendirme yoluna gitmiştir. Hata ve zaaflarımızın üzerine kararlılıkla gitmeyi başarırsak ve kitle bağlarımızı geliştirmede hızla mesafe alırsak, siyasi polisin kolay başarılarına da böylece ve bundan böyle bir set çekmeyi başarmış oluruz.

'95 yılı bizim için "Atılımlar ve parti yılı"dır. Bu yılı kazanmak, bu yıla büyük başarılar sığdırmak bizim için mutlak ölçüde bir zorunluluktur. Bu yılı kazanacağız, buna kesin kararlıyız. 1996'da parti olacağız, bu konuda kesin azimliyiz. Bu kararlılığı ve azmi somut çalışmalarımızda ete kemiğe büründürmeliyiz. Tüm örgüt birimlerimizin, tek tek her yoldaşımızın ve bir bütün olarak örgütümüzün önünde bu bilinçle hareket etme, buna uygun bir çalışma ortaya koyma sorumluluğu durmaktadır.

EKİM

Bir gider bin geliriz!

Kaybetmekle tüketemezsiniz!

Latin Amerika ülkelerinin terör timleri tarafından "icat" edilerek kapitalist dünya gericiliğine "armağan" edilen "kaybetme" yöntemi, '80 faşist darbesiyle birlikte ülkemizde de açık bir saldırı silahına dönüştürüldü. Özellikle Kürt ulusal mücadelesine karşı Kürdistan'da ve devrimci öncü güçlere yönelik olarak bugüne kadar sistemli bir tarzda kullanılageldi.

İkibinin üzerinde insanın faşist sermaye devleti tarafından kaybettirildiği bir ülkede yaşıyoruz. Yalnızca '91 senesinden bu yana gözaltında "kaybolan", kaçırılıp katledilenlerin sayısı 138'dir. İsmail Bahçeci, Ayşenur Şimşek ve Hasan Ocak son yıllarda hızla büyüyen bu listenin son örnekleri oldular.

Gerçekte bu aynı dönem, işçi sınıfı hareketinin kendisini sınıf mücadelesi alanında giderek daha fazla hissettirdiği, toplumsal mücadele dinamiklerinin hızla mayalandığı ve her an patlamaya hazır olduğunu gözler önüne serdiği bir süreç oldu. İşçi sınıfı hareketinin devrimci önderliği ile buluşmasının olanakları giderek artmakta, yeni bir devrimci yükselişin koşulları olgunlaşmaktadır.

Burjuva faşist yasalar ve sermaye rejiminin "olağan" terör yöntemleri bu gelişmeler karşısında giderek hükümsüz kalmaktadır. Her yandan sıkışan burjuvazi çaresizleştikçe kendi faşist hukuku çerçevesinde bile illegal ve karanlık sayılan yöntemleri sistemleştirmektedir. Geçmişte daha çok öncüsüzleştirme, geniş emekçi yığınları sindirme amacıyla sürdürülen kontr-gerilla yöntemleri, bugün bunun yanısıra kör bir öç alma politikasına dönüşmüştür. Son olarak Hasan Ocak'ın katledilip kaybettirilmeye çalışılması gerçekte faşist sermaye rejiminin Gazi emekçilerinin direnişine karşı bir misillemesidir. Bu olgu bile kontr-gerilla cumhuriyetinin kudurgan çaresizliğini gözler önüne sermektedir.

İşkenceler, kayıplar, katliamlar bizi yıldıramaz!

Faşist sermaye devletinin katil çeteleri, yargısız infazlara, sokak cinayetlerine, işkenceyle katletmelere ek olarak gözaltına "kaybetme"nin, geniş emekçi yığınlarda korku uyandıracağını düşünüyorlar. Kaybetmek üzere aldıkları devrimcileri "sana şehit olma şansı bile tanımayacağız" diyerek tehdit ediyorlar. Gerçekte ise onları gittikçe daha pervasız ve karanlık yöntemleri uygulamaya iten kendi korkularıdır. Devrimci mücadelenin yükselmesinden, işçi sınıfının devrimci önderliğiyle buluşmasından ve yaklaşan kendi sonlarından duydukları korkuyla vahşi şiddet yöntemlerine sarılıyorlar. Gerçekte onlar da, devrimci ve komünistleri kaybettirme gibi yöntemlerle tüketemeyeceklerinin farkındalar. Ama tıpkı yaralı hayvanın kudurganlaşması gibi bunu hissettikçe daha çok pervasızlaşıyorlar.

Terörist sermaye devletinin sistemli bir tarzda başvurduğu "kaybettirme-katletme" taktiğin boşa çıkarılmalıdır. Bu tümüyle devrimci kamuoyunda, işçi-emekçi sınıflarda ve toplumun duyarlı kesimlerinde bilinçli ve birleşik bir tepkinin oluşturulmasına, tepkilerin kararlı-militan bir karşı saldırı çizgisinde örgütlenmesine bağlıdır. Kaybedilenlerin onurumuz olduğunu, arkasının takip edileceğini, kayıp, infaz ve cinayetlerin devrimcileri ve komünistleri yıldırmayacağını, bunların hesabını soracağımızı haykırmalı ve göstermeliyiz. Ayhan Uzala, İsmail Bahçeci ve Hasan Ocak etrafında sürdürülen kampanyaların yarattığı duyarlılıktan da faydalanarak işçi ve emekçi sınıflara yönelik, genelde devlet terörüne, özelde kayıplara karşı etkin bir politikleştirme saldırısını gerçekleştirmeliyiz. Devrimci ve komünist hareketin bu olaylar çerçevesindeki eylem birliğini geliştirmeli ve güçlendirmeliyiz.

Hasan Ocak'ın katili sermaye devletidir!

Hasan Ocak, 21 Mart'ta siyasi polis şebekesi tarafından gözaltına alındı. Gözaltına alınmasının polis tarafından kabul edilmemesi üzerine etkili bir kampanya örgütlendi. Bu kampanya devletin "kaybetme" saldırısının tüm toplumun gündemine girmesine ve bir duyarlılığın oluşmasına neden oldu. Almanya'da 150 kişi Ocak'ın ve tüm kayıpların ortaya çıkarılması için açlık grevine gittiler. Kayıp aileleri Ankara'da birçok eylemle "kayıpları"

toplumun gündemine soktular. Bir çok cezaevinde açlık grevleri ve çeşitli eylemlilikler yaşandı. CHP binasının işgali gibi eylemler ise toplumsal duyarlılığı geliştirmek alanında önemli bir başarı sağladı.

Aynı süreçte sermaye devleti de boş durmadı. Gazi direnişine bir yanıt olarak da yükselttiği karşı saldırılarla kamuoyunda yaratılan etkiyi tersine çevirmeye çalıştı. Hasan Ocak ile ilgili eylemleri sürdürenleri ve destekleyenleri "terörist" ilan etti. Basın açıklamalarına, eylem ve toplantılarına azgınca saldırdı. Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak ve 5 aydır gözaltında kayıp olan Hasan Gülünay'ın eşi Birsen Gülünay Ankara 1 nolu DGM tarafından mahkemenin "huzurunu bozdukları" gerekçesiyle bir ay süreyle tutuklandı.

Düzen ve devrim arasında yaşanan bu mevzi savaşı sonunda kazanan devrim cephesi oldu. Kampanyanın derinleşmesinden ve giderek boyutlanmasmdan huzursuz olan düzen cephesi, 21 Mart'tan beri kayıp olan Hasan'ın cesedini 16 Mayıs'ta ortaya çıkardı. 26 Mart'ta, yani Hasan'ın alınmasından 5 gün sonra, Beykoz'da ormanlık arazide bulunan cesedin Adli Tıp kurumu tarafından "sahipsiz" mezarlığına gömüldüğü açıklandı. Tam da bu tarihlerde ailesi ve yoldaşları tarafından yürütülen kampanya nedeniyle Hasan Ocak'ın resimleri birçok yerde yayınlanmıştı. Hasan'ın polis tarafından gözaltına alındığına dair kanıtlar ve tanık ifadeleri ortaya kondukça faşist sermaye düzeninin telaşı arttı. İki aya yakın bir süre içinde öyle bir durum ortaya çıktı ki, düzen için Hasan'ın "kayıp" olması ölü olmasından daha tehlikeli hale geldi. Hasan Ocak ve kayıplar sorununu gündemden düşürmek, en azından etkisini azaltmak için, devlet suçunu adeta itiraf edercesine cesedi ortaya çıkarmak zorunda kaldı. Ancak gelişmeler umduğu gibi olmadı. Hasan'ın ailesi ve tüm devrimciler Hasan Ocak'ın cenaze törenini de kitlesel bir protesto gösterisine dönüştürerek bir kez daha sermayeye hakettiği cevabı verdi.

Hasan Ocak'ın cenaze gösterisi: Devrimci ve kitlesel!

Gazi'nin yiğit direnişçisinin cenazesi yine Gazi'de toprağa verildi. Bunun kendisi bile devlete verilmiş anlamlı bir yanıttır. Bunun da ötesinde cenazeye katılan binlerce devrimci ve emekçi, kaybetmelere karşı öfkelerini militan bir tarzda dile getirdiler. 7-8 bin kişinin katıldığı törende Hasan Ocak ve onun nezdinde tüm kayıplar sahiplenildi. Binlerce insan, tek yürek, tek yumruk olup, sermayeye gereken yanıtı verdi. Kaybetme poli-tikasının işe yaramayacağını haykırdı.

Cenaze töreninden sonra Hasan Ocak'ın babasının da ifade ettiği gibi, kayıplara karşı mücadele asıl şimdi başlıyor. Yürütülen kampanyanın elde ettiği başarılar açık ve ortada. Artık; özelde kayıplara karşı, genel olarak da sermayenin öncüsüzleştirme politikalarına karşı yürütülecek bu tip kampanyalar sınıfa yönelik de örgütlenmelidir. Genelde devlet terörüne özelde de kaybettirme politikasına karşı sermaye düzenine geri adım attırabilmek ve bunda kalıcı bir başarı elde edebilmek ancak işçi ve emekçi sınıflardan yükselen örgütlü ve militan bir karşı saldırıyla mümkün olacaktır.

İşçi sınıfının ve tüm ezilenlerin devrim mücadelesinin tarihsel haklılığından aldığımız güçle, devrimci ve komünistleri vurarak, işkenceyle öldürerek, kaybederek tüketemeyeceklerini, bir ölüp bin geleceğimizi haykırmalıyız. Kayıplarımızı da diğer şehitlerimiz gibi bayraklaştıracağımızı, onların kavganın onurlu birer neferleri olduklarını göstermeliyiz. Hasan Ocak ve daha önce sürdürülen Ayhan Uzala, İsmail Bahçeci kampanyaları bu açıdan olumlu, fakat geliştirilmesi gereken örneklerdir. Özellikle "Sağ aldınız, sağ istiyoruz!" gibi dar kapsamlı bir sloganın yerine, devrimci karşı saldırı çizgimizi şiarlaştırmalıyız. Bu katil çetelerine "Kaybetmekle tüketemezler! Bir gider bin geliriz!", "Kayıpların faili sermaye devletidir!", "Hesap soracağız!" diyerek meydan okumalıyız.

Kontr-gerilla saldırısına ve devlet terörünün her türlüsüne karşı cevabımız net ve tok olmalıdır: Katilamların, kayıpların, infazların sorumlusu sermaye devletidir. Hesabını sermaye devletinden ve onun katil çetelerinden soracağız! İşçi sınıfının ve devrimin adaletinden kurtulamayacaksınız, hesap vereceksiniz!

Sermaye egemenliği sürdükçe, öncülere, sınıfa ve emekçi halka karşı terör sona ermez. Bu terör, işçi sınıfının militan mücadelesi sonucu, ücretli kölelik düzenini yıkması ve proletarya diktatörlüğünü inşa etmesi ile son bulacaktır. Tam da bu nedenle; gözaltında kaybetmelere, yargısız infazlara, faşist katliamlara, siyasi cinayetlere karşı yürütülecek mücadele, iktidar mücadelesinin bir parçasına ve sıçrama tahtasına dönüştürülmelidir.

Gazi ve 1 Mayıs: Yeni mücadelelerin esin kaynağı!

'95 1 Mayıs'ı ülkemizde ve içinde bulunduğumuz koşullarda hiç de anımsanmayacak bir devrimci potansiyeli görünür hale getirdi.

Düzenin ve uşaklarının tüm içini boşaltma çabalarına karşın, kitlesel ve politik bir 1 Mayıs yaşandı. İstanbul başta olmak üzere, en büyük sanayi kentlerinin caddeleri, binlerce işçi-emekçi ve gençten oluşan devrim güçlerinin coşkulu gösterilerine sahne oldu.

Bütün olumsuzluklara ve azgın bir devlet terörüne rağmen, devrimci mücadelenin, emekçi sınıfların tek kurtuluş umudu olmaya devam ettiğini, mücadelenin her gün biraz daha gelişip büyüyerek ilerlediğini gösteren bir çok somut veri ortaya kondu. Gazi direnişinin ardından, devrim güçlerine bir başka moral kaynağı, ileri atılmak için dayanak daha yaratıldı. Gazi direnişinin işçi sınıfı ve emekçi kesimler üzerindeki etkisini kırmak üzere burjuva medya tarafından yayılmaya çalışılan bütün yalanlar yere çalındı. Burjuvazinin aşağılık ve karanlık yüzü, kitle mücadelesinin açığa çıkardığı gerçek karşısında paramparça oldu.

* * *

Gazi ruhunun, 1 Mayıs ruhunun fabrikalara, işletmelere, üretimin bütün alanlarına taşınması, öncelikle, bu coşkuyu bizzat yaşayan sınıf bilinçli işçilerin çabalarıyla mümkündür. Bugün 1 Mayıs alanlarında, diğer devrimcilerle birlikte, sömürü ve zulüm düzenine olan kinini, devrim ve sosyalizme olan inancını haykıran binlerce işçi, yarın onbinlerce, yüzbinlerce işçinin aynı şiarlarla mücadele alanlarına taşınmasının manivelası olacaktır, olmak göreviyle karşı karşıyadır.

Kriz ve sömürgeci savaş koşullarında daha da azgınlaşan bir sömürü ve zulümle karşı karşıya kalan milyonlarca işçi ve emekçinin biriken öfkesini, kinini, birleşik ve politik bir sınıf mücadelesi kanalına akıtmak, sisteme yöneltmek, bugün her devrimci, her bilinçli işçi için ertelenemez bir görev durumundadır. Çünkü devrim kanalına katılamayan bu öfke, düzen tarafından ya ezilmeye ya da emilmeye mahkum edilmiş demektir. Gazi direnişi en ileri örnek olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçi katmanlar, bugün bu öfke ve kinini, her türlü yolla ortaya koymaya çalışmaktadırlar. Ne var ki, mücadelenin yerellikten kurtulabilmesi, önünü tıkayan sendikalist-reformist barikatı parçalayabilmesi için, güvenilir bir öncüye, örgütlü bir güce ihtiyacı vardır. Bir başka deyişle bugün, sınıf hareketini birleşik-politik bir mücadele kanalına akıtabilmenin yolu illegal-ihtilalci bir sınıf partisini yaratabilmekten geçmektedir. Her türden halkçı-grupçu önyargıyı yıkarak, kendi bağımsız sınıf örgütlenmesinin yaratılması için komünistlerle birleşmek en önce devrimci işçilerin görevidir. Fakat sınıfsal kökeni ne olursa olsun, her devrimcinin kavraması gereken bir başka gerçek de, kapitalist çağda sonuna kadar devrimci tek sınıfın işçi sınıfı ve gerçek devrimciliğin de proleter devrimcilik olduğudur. Marksizmin bizlere öğrettiği gerçek budur ve Marksizmle silahlanmayan bir devrimci mücadele sistemi yıkmaya aday olamaz.

Öte yandan, 12 Eylül rejiminin tüm tahribatına, sistemin tüm yozlaştırma çabalarına ve her türden anti-propagandasına karşın, gençlik, 1 Mayıs'ta, ciddi bir devrimci potansiyel (devrim güçlerinin ciddi bir kaynağı) olmayı sürdürdüğünü gösterdi. Liselerden, üniversitelerden, işyerlerinden alanlara aktılar. Gerici-şoven eğitime, faşist saldırılara, devlet terörüne, sömürüye ve sömürgeci savaşa karşı öfkelerini dile getirdiler. Devrim şiarlarını haykırdılar.

Oysa kapitalist sömürü sistemi onların üzerinde tüm devlet kurumlarıyla yükleniyor. Yozlaştırmak, düşürmek, teslim almak, düzene uydurmak için özel yöntemler geliştiriyor. Disiplin yönetmeliklerini tahkim ediyor, YÖK cenderesi altında almaya çalışıyor. Yurtlardan birer hapishane yaratarak, kapılarını sadece

fuhuş tacirlerine açıyor. Gençliğin kurduğu her türlü üretici mekanı yıkıp, onlara sadece havasız, izbe kafelerde, içki, sigara ve uyuşturucu sunuyor. Politikayı yasaklayarak tehdit, işkence, infaz ve idamla gözünü yıldırmaya çalışıyor. Sonra da dönüp, gençliği topluma şikayet etmeye, onu mahkum ettiği yaşamın suçlusu göstermeye, aileleri çocukların karşısına dikmeye, kardeşi kardeşin ihbarcısı ve dolayısıyla katili haline getirmeye çalışıyor.

Ama görüldü ki, gençlik, çürümüş sistemin bütün çabalarına rağmen, baharın erken müjdecisi kardelen çiçekleri gibi açmaya devam ediyor. Her türlü mikroba, pisliğe direnç göstererek yönünü geleceğe çeviriyor. Devletin her türlü baskı ve şiddetine karşı direnmekte ve savaşmakta inat ediyor.

Gençlik bu kararlı, bu direngen tutumunu, işçi sınıfının iktidar mücadelesine katmalı, tüm enerjisini, bilgi ve bilincini devrim ve sosyalizm potasına akıtmalıdır. Çünkü gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir.

1 Mayıs alanlarında gözlemlenebilen diğer bir gelişme de, devrimci hareketin saflarını özellikle gecekondu semtlerinden ve yoksul halk katmanlardan devşirdikleri gençlerle güçlendirdiği ve genç güçlerin onlara kattığı belli bir dinamizm oldu. Hem yeni ve genç bir devrimci kuşağın ortaya çıkması, hem işçi ve emekçilerin devrimci görüşlere gösterdiği eğilim, bu ikisi bir arada, yeni bir devrimci yükseliş döneminin koşullarının giderek olgunlaştığına işaret etmektedir. Sermaye düzeninin yıllar süren ekonomik, siyasi, militarist çok yönlü saldırılarını giderek yoğunlaştırması ve had safhaya varan sefalet koşullarının baskısı işçi ve emekçi katmanlarda düzen karşıtı düşüncelere eğilimi güçlendirmektedir. Devrimci bir önderlik arayışı hızlanmaktadır. İşçi sınıfının devrimci özünün de bir ifadesi olan bu eğilimler düzen cephesi için giderek daha tehlikeli olmaya başlamıştır. Faşist sermaye rejimi buna karşı tüm olanaklarını devreye sokarak, işçi ve emekçi sınıfları sahte alternatiflerle oylamaya, yolundan saptırmaya çalışmaktadır.

Sahte bir düzen karşıtlığı temelinde peydahlanan RP, "adil düzen" safsatası ve ikiyüzlü bir anti-Amerikıncı söylemle emekçi kitlelerin dini inançlarının sömürüsü üzerinden örgütlenmiş ve bizzat düzen tarafından beslenmiştir. Emekçi kesimlerdeki düzen dışı eğilimlerin bir bölümünü dini gericilikle tutmaya çalışan sermaye düzeni, diğer bir bölümünü de sosyal-demokrasiyle yeniden düzene eklemlemeye çalışmaktadır. Yıllardır iktidardan düşmeyen, açık bir işçi düşmanlığıyla hareket eden, sağ partilere koltuk değnekliği yapan sosyal demokrat partiler, türlü demagoji ve demokratikleşme yalanlarıyla oyalamaya çalışıyorlar işçi ve emekçileri.

Sistem bununla da yetinmiyor. İçimizden en düşkünlerini satın alarak korucu tutuyor. Sendikaların yönetimlerine çöreklenerek emek gücümüzü sermayeye peşkeş çeken, mücadelemizi satan, yolumuza barikat kuran sendika bürokratların hain yüzlerini hepimiz tanıyoruz. Kimisi mücadelemizi yasallıkla boğmaya, kimisi bizi reform vaatleriyle oyalamaya çalışır. Sözde düzene karşı çıkıyor görünerek bizi peşlerine takmaya çabalarken, diğer yandan düzenin en sadık savunuculuğunu ve en düşkün işbirliği yapmaktan da geri durmazlar. Düzen cephesinin$ adil düzenci din tacirleri, Alevi ağaları, sosyal-demokrasi, sendika bürokrasisi ve reformizm üzerinden sürdürdüğü sahte alternatif yaratma çabasını "iç"ten sosyal-reformist, sendikalist ve yeni liberal sol akımlar bütünlemektedirler.

Ancak 1 Mayıs'ın da gösterdiği gibi, bir yandan düzenin tüm sahte ve ikiyüzlü ehlileştirme çabaları, öte yandan baskı, sivil faşist saldırılar ve azgın bir devlet terörü, hiç bir şey işçi ve emekçi sınıflarda düzene yönelik giderek artan öfke ve tepkileri bastıramamakta, tutuşan mücadele ve kavga ruhunu dindirememektedir. İşçi ve emekçi kesimlerdeki mücadele isteği ve kararlılığını politik-militan bir güce, toplumsal kurtuluş mücadelesinin motoruna dönüştürmek tümüyle bizlere, komünistlerin önderlik misyonunu yerine getirmesine bağlıdır.

Öyleyse, başta komünistler, tüm sınıf bilinçli işçiler, devrimci gençler; işçi sınıfına, devrim ve sosyalizm davasına karşı görevimiz, birleşik-politik bir sınıf hareketi yaratmak, ihtilalci sınıf partisini inşa etmektir.

Gazi ve 1 Mayıs ruhuyla mücadeleye!
Partiye, devrime, sosyalizme!

EKİM 3. Genel Konferansı

Örgüt, önderlik ve kadro sorunları

I- Örgütsel gelişme süreçlerimize özet bir bakış

Örgüt ve kadro sorunlarımızın bugünkü çerçevesini yerli yerine oturtmak bakımından öncelikle geçmiş süreçlerimize ilişkin kısa bir özetleme yapmak yararlı olacaktır. Hareketimizin gelişme sürecine ilişkin değerlendirmelerde hep dile getirildiği gibi, 7 yıllık siyasal yaşamımızda, örgütsel oluşum ve gelişmemiz kendine özgü belli safhalardan geçti.

Yaklaşık olarak 1990 başına kadar olan ilk ikibuçuk yıllık dönem, örgütsel oluşumda bir geçiş sürecidir bizim için. 1987 Ekim'inde *Ekim*'in yayın hayatına başlaması ile siyasal yaşama ilk ciddi adımını atan hareketimiz, örgütsel gelişmesinin temel halkası olan bir Merkez Komitesi'ne ancak 1988 yazında kavuşabildi. Bu önemli bir adım olmakla birlikte, o gün için hareketimizin elinde, leninist normlara uygun kalıcı bir örgütsel şekillenmeye gidecek güçler henüz birikmiş değildi. Dolayısıyla kalıcı bir örgütsel inşaya geçme olanaklarından yoksun durumdaydık. Kuşkusuz kazandığımız güçlere daha başından itibaren belli bir örgütsel biçim vermeye ve olanaklarımız ölçüsünde bunu bir sınıf çalışmasına yöneltmeye çalıştık. Ne var ki, çalışma ve mücadele içinde tanınması ve sınanması gereken unsurlardan oluşturulmuş bu ilk mahalli örgütlenmeleri, henüz yalnızca bir örgütsel ön çalışma olarak ele almak durumundaydık.

İkinci safha, 1989 Kasım'ındaki MK toplantısıyla başlar ve 1991 başında toplanan I. Genel Konferansla noktalanır. Bir yıllık hızlı bir örgütsel şekillenme ve o günün koşulları içinde anlamlı sayılabilecek bir politik çalışma eşliğinde, bütün bir 1990 yılını kaplayan bu örgütsel gelişme safhası, EKİM'in nihayet bir ilk örgütsel omurgaya oturması ile sonuçlandı. Mevcut tüm örgütlerimizin geniş ve tam bir temsiline dayanan I. Genel Konferansımız, bu ilk gerçek örgütsel gelişmenin doruğuydu. 1990 yılı, gelişme süreçlerimiz içinde, kendini önceleyen (ve hareketimiz için varlık hakkı ve olanağı kazanmak doğrultusundaki zorlu ilk mücadelelere sahne olan) ilk ikibuçuk yıllık oluşum döneminin sonuçlarının devşirildiği bir yıl olarak kabul edilmelidir.

I. Genel Konferansımız, gelişme sürecimizin bu ilk dönemini şöyle değerlendirmişti:

"Hareketimiz bu aşamaya dört yıla yaklaşan zorlu bir gelişme süreci içinde ulaştı. Dört yıl önce sınırlı sayıda komünistin Türkiye devrimci hareketinin geleneksel ideolojik-politik platformundan köklü bir kopuşuyla başlayan süreç, ideolojik, politik ve örgütsel bir gelişme bütünlüğü içinde ilerleyerek, EKİM'e gerçek manada bir siyasal hareket kimliği kazandıran bir aşamaya vardı. Konferansımız bu süreci bir ilk oluşum dönemi olarak değerlendirmekte, yeni doğan bir siyasi hareket için yeni olmanın güçlükleriyle dolu bu dönemin asgari bir başarıyla geride bırakıldığını, EKİM'in onu partiye ulaştıracak yeni bir gelişme dönemine girdiğini tespit etmektedir." (*Değerlendirme ve Kararlar*, s.31)

Bununla birlikte, I. Genel Konferans aşamasındaki örgütsel oluşumumuz, henüz çok yeniydi. Mahalli örgütler oturmuş olmaktan uzaktı. Etkin bir siyasal faaliyet için gerekli örgütsel-teknik altyapıdan yoksunduk. Aynı şekilde, kadro birikiminin esası, 1990 yılında saflarımıza hızla akan unsurlardan oluşmaktaydı. Neredeyse tümü ideolojik gelişmemizin etki ve gücüyle kazanılmış bu insanlar, gerçek kavrayış ve kişilikleriyle, henüz bizden uzak idiler. Geleneksel örgütlerin görüş ve pratikleri içinde şekillenmiş kişiliklere sahip, daha da kötüsü, yenilgi döneminin zayıflatıcı ve bozucu izlerini belirgin biçimde taşıyan insanlardı. Önümüzde bunların ideolojik çizgimiz temelinde yeniden eğitimi, devrimci örgüt yaşamı ve siyasal

çalışma içinde dönüştürülmesi gibi temel örgütsel görevler durmaktaydı. I. Genel Konferansta bu sorun üzerinde önemle durulmuştu. Eldeki insan malzemesinin kendi çizgimizde eğitilmesi ve dönüştürülmesi temel görevi, örgüt yaşamımızın önemli bir sorunu ve kadro politikasının temel bir boyutu olarak tanımlanmıştı:

"EKİM, yeni bir çizgi, yeni bir gelenek, yeni bir kültür demektir. Ama bu, yeni dönem kadrolarının belli bir oranına rağmen, tüm bu yeniliklerin aslında geçmişten devralman kadrolarla başarılmaya çalışıldığı gerçeğini değiştirmez. İşçi kökenli kadrolarımızın bir kesimi için de aynı şey geçerlidir. Bu, ideolojik, politik ve örgütsel her düzeyde, değişik kadrolarda değişik ölçülerde olmak üzere geçmişin izlerinin, önyargılarının, alışkanlıklarının yeni örgüt yaşamına taşınabilmesi demektir. Geçmişin bu etkilerini kazımak, örgüt yaşamımızın önemli bir sorunu, kadro politikamızın önemli bir unsurudur. Sorun yalnızca geçmişin kalıntılarından da gelmiyor. EKİM, gelişme sağladığı ölçüde, bu, bugünün çok değişik örgüt ve çevrelerinden ona en ileri öğelerin akmasını da sağlıyor. Bu yoldaşlar, hareketimizin temel teorik görüşleri ve politikalarıyla birleştikleri için saflarımıza geliyor olsalar bile, iradeleri dışında geldikleri örgütlerin bir kısım ideolojik önyargılarını ve örgütsel alışkanlıklarını da birlikte getiriyorlar. Gerek mücadelenin yeni kazanımları olsun, gerekse başka saflardan gelsin, tüm yeni yoldaşları kendi ideolojik ve örgütsel potasında yeniden biçimlendirmek, örgüt yaşamımızın bugünkü temel sorunlarından biridir." (*Değerlendirme ve Kararlar*, s.49-50)

Örgütsel oluşum sürecimizin üçüncü dönemi, I. Genel Konferans (1991 Ocak-Şubat) ile Olağanüstü Konferans (Aralık 1992) arası dönemdir. Bu bizim için kaybedilmiş bir dönemdir. Bu dönemin genel dış koşulları, sol harekette yeni tasfiyeci dalga ve bunun bizim saflarımızdaki yankısı, örgütümüzün belgelerinde geniş ve hemen tüm boyutlarıyla tahlil edilmiş bulunmaktadır. I. Genel Konferansımızı izleyen dönem, bizim için, sınıfa yönelik etkin bir siyasal faaliyet dönemi olacaktı, böyle değerlendirilmişti. O güne kadarki gelişme süreci içinde biriktirilmiş güçler buna göre düzenlenecek, mahalli örgütler buna göre mevzilendirilecek, örgütün çalışmasının pratik yönü şaşmaz biçimde bu hedefe yoğunlaştırılacaktı. Tam da böyle bir çalışma içinde, parti inşa sürecimiz yeni bir safhaya geçmiş olacaktı. Hareketimizin elindeki güçleri bu tür bir çalışma içinde yeniden eğitip dönüştürecek, sınıfın ileri öğeleriyle örgüt saflarını besleyecek, yarattığı örgütsel omurgayı fabrika tabanına dayandırmaya çalışacak, özetle, partileşme sürecinin pratik-örgütsel cephesi, bu tür bir çalışma içinde ete kemiğe bürünecekti.

Yeni şekillenmekte olan bir örgüt olduğumuz olgusuyla birlikte değerlendirildiğinde, böylesine önemli bir gelişme aşamasının temel güvencesi, ancak hareketin önderliği, somutta MK olabilirdi. Oysa daha bu safhanın başlangıcında, MK bünyesinde ortaya çıkan ve bir kesimi şahsında tasfiyeci bir ideolojik içerik kazanan bunalım, örgütün tüm gelişme sürecini zaafa uğrattı. Yeni döneme ilişkin olarak tespit edilen görev ve hedefler önemli ölçüde ortada kaldı. Örgütün politik faaliyet kapasitesi zayıfladı. Ve en önemlisi, ideolojik çizgimiz temelinde eğitilmeye ve buna uygun düşen bir siyasal pratik içinde dönüştürülmeye muhtaç kadroların ve örgüt birimlerinin en zayıf öğeleri, hızla bir probleme dönüştüler. Fiili örgütsel önderlik boşluğu içinde, bu zayıf öğelerin bir kısmı döküldü. Diğer bir kısmı, Ankara örneğinde görüldüğü gibi, küçük-burjuva devrimciliğinin en dejenere bir davranışı olan dükalık eğilimleriyle ortaya çıktılar. Bu arada tasfiyeci "yöneticiler"in çalışma bölgeleri tümden dağılıp tasfiye oldu.

Örgütümüzün bu bunalım döneminden manevi siyasal gücünü ve (pratik cephedeki önderlik boşluğuna rağmen) örgüt güçlerinin önemli bir bölümünü koruyarak çıkmayı başarmasında, MYO olarak *Ekim* çok özel bir rol oynadı. *Ekim*, daha başından itibaren, I. Genel Konferansın değerlendirmeleri ve öngörüleri ışığında, soldaki tasfiyeci dalgaya karşı sistematik ve tavizsiz bir mücadele yürüttü. Kadroların dönemi bir ideolojik açıklıkla göğüslemesinde belirgin bir rol oynadı. MK bünyesindeki tasfiyeci odağa karşı açık bir savaş ilanıyla birleşememek gibi bir zaaf taşısa da, *Beşinci Yıl*'a giriş değerlendirmesinde, örgütsel sorunlarımızın en kritik noktası olan "kan uyuşmazlığı" olgusunu açıklıkla ortaya koydu. Çözüm halkası olarak ise, net bir biçimde, önderlik sorunu ve sorumluluklarına işaret etti.

Bu "kayıp" dönemin son 6 ayı tasfiyeciliğe karşı örgüt çapında açık bir iç mücadeleye sahne oldu. Yaratılan tüm kargaşaya ve tasfiyeci öğelerin sınırsız ölçüde sorumsuzluğuna rağmen, örgütümüz bu çatışma sürecini demokratik tam temsile dayanan bir konferansla noktalamayı başardı. Böylece en bunalımlı bir süreci bile örgüt yaşamının normlarına uygun bir biçimde aşma olgunluğunu göstererek,

yaratmaya çalıştığı yeni örgüt geleneğinin önemli bir sınavından daha geçti.

Tasfiyeciliğin tasfiyesi, örgütsel gelişme sürecimizde yeni bir dönemin ilk adımı oldu. Ocak 1993'te başlayan bu son gelişme safhası, aradan geçen iki yılın toplam bilançosu üzerinden bakıldığında, tam da öngörüldüğü gibi, örgütsel gelişme sürecimizde gerçek bir yeni dönem olmuştur. Tasfiyeciliğin yarattığı tahribatın giderilmesi, örgütün ideolojik birliğinin daha sağlam bir biçimde yeniden kurulması, örgütün yeniden yapılandırılması, yeni çalışma alanlarına ve biçimlerine geçiş, ve tüm bunların ortak bir sonucu olarak, örgütün pratik faaliyet ve politik mücadele kapasitesindeki büyüme, bu yeni gelişme döneminin temel kazanımlarından bazılarını oluşturmaktadır.

Kuşkusuz bu sorunların bitmesi demek değildir. Tersine, bugün bir kısmı geçmişten süregelen diğer bir kısmı yeni gelişme döneminin ürünü olan bir dizi eski ve yeni sorun ve zaafla yüzyüzeyiz. Zaten konferansımızın önünde duran ve gündeminde yeralan temel görevlerden biri de, bu sorunlar ve zaaflar üzerine hareketin önünü açacak, gelişmesini hızlandıracak yeni değerlendirmeler ortaya koyabilmektir.

II- Dünden bugüne önderlik sorunları

Önderlik kavramı, devrimci siyasal mücadelenin en temel kavramlarından biridir. Devrimin gelişme seyri ve kaderi, bu kavramın ifade ettiği sorunun başarılı çözümüne sıkı sıkıya bağlıdır. Devrimde işçi sınıfının önderliği, işçi sınıfı hareketinde komünist partisinin önderliği, komünist partisinde ise merkezi önderlik... Tarihsel bir çerçevede, birbirleriyle organik bağlantı içinde olan tüm bu sorunların başarılı devrimci çözümü, devrimin ve yeni toplum mücadelesinin gerçek güvencesidir.

Komünistler olarak, bugünün Türkiye'sinde devrimci siyasal mücadelenin en temel sorununun önderlik sorunu olduğunu döne döne vurgulayageldik. Kuşkusuz burada asıl ve öncelikle vurgulanan, sınıfın devrimci önderliğinin, öncü sınıf partisinin henüz yaratılamamış olması gerçeğidir. Fakat tam da bu temel zaafın kendisi, aynı zamanda, ancak kendisine yön verme yeteneğine sahip böyle bir parti sayesinde ezilenler cephesinin sürükleyici kuvveti rolünü oynayabilecek olan işçi sınıfının da, sonuçta bu rolü oynayamaması zaafına yolaçmaktadır. Bu ise, "siyasal süreçlerde tıkanma" dediğimiz toplum düzeyindeki daha genel bir soruna zemin oluşturmaktadır. Bu nedenledir ki, *'94 Dönemeci* değerlendirmesi, tam da bu zincirleme bağlantı içinde, sınıfın öncü partisi sorununu, "devrimci siyasal mücadelede gerçek bir mesafe katetmenin çözücü, dolayısıyla kavranacak halkası" olarak tanımlar.

Komünist partisini inşa mücadelesi, devrimde proletaryanın sınıf önderliğini yaratmak mücadelesidir. Fakat kolayca anlaşılır ki, parti bunu ancak kendisi de sağlam, yeterli ve yetenekli bir önderliğe sahip olduğu ölçüde başarabilir. Böyle olunca, proletarya partisini inşa süreci, herşeyden önce, onun kendi önderliğini yaratma sorunu olarak çıkar karşımıza.

Partinin kendi merkezi önderliği sorunu, bu çerçevede, ayrı bir yere ve kritik bir öneme sahiptir. Marksistler, öncü sınıf partisinde önderlik sorununa her zaman ayrı bir önem vermişlerdir. Zira onlar, "modern burjuva toplumda sınıfların siyasal partiler tarafından yönetildiğini; siyasal partilerin de, genel kural olarak, en çok otorite ve etki sağlamış olan, en deneyimli ve sorumlu görevlere seçim yoluyla gelen ve lider diye adlandırılan kişilerden meydana gelmiş, oldukça kararlı gruplar tarafından yönetildiğini" (Lenin) işin abc'si sayarlar. Ve dahası, tarihin en zorlu mücadelesi sayılması gereken toplumsal devrim mücadelesini yönetmek misyonuyla yüzyüze olan bir sınıf ve onun partisi için bunun ne demek olduğunu da çok iyi bilirler.

Lenin'in sorunu ortaya koyuşu dikkate değerdir: "Siyasal düşünce Almanlar arasında yeteri kadar gelişmiştir, ve profesyonel olarak eğitilmiş, uzun deneylerden geçmiş ve tam bir uyum içinde çalışan 'bir düzine' denenmiş ve yetenekli lider olmadan (ve yetenekli kişiler yüzlerle doğmaz) modern toplumda hiç bir sınıfın kararlı bir mücadeleye girişemeyeceğini anlayacak kadar siyasal deneyim edinmişlerdir." *(Ne Yapmalı?)*

Aynı tartışmanın devamında, Lenin, "sürekliliği sağlayan istikrarlı bir önderler örgütü olmadan hiçbir devrimci hareket varlığını sürdüremez" diyor. Bununla elbette partinin mahalli komiteleri de kapsayan profesyonel devrimci çekirdeği

kastedilmektedir. Fakat biz aynı ilişkiyi, sürekliliği sağlayan sağlam bir önderlik çekirdeği olmadan hiçbir komünist partisi varlığını sürdüremez olarak da ele alabiliriz. Sınıfın öncü partisinde tutarlı, güçlü ve sağlam bir önderliğin taşıdığı olağanüstü belirleyici önemi, devrimci siyasal mücadele tarihi yalnızca olumlu örnekler üzerinden değil, fakat tersinden olumsuz örnekler üzerinden de yeterli açıklıkta ortaya koymuştur. Örgütümüzün tarihsel ölçülerle alındığında henüz çok kısa sayılması gereken kendi siyasal yaşamı da, aynı şekilde, bunu, önderlik kurumunun olduğu kadar, önderlik öğelerinin olumlu ve olumsuz örnekleri üzerinden de yeterli açıklıkta göstermiştir. 2. Genel Konferansımızın temel gündemini tam da "EKİM'de Önderlik Sorunları"nın oluşturması, tartışma ve değerlendirmelerin bu temel konu ekseninde sürmesi, bu sorunun bir çözücü halka olarak tanımlanması, bu çerçevede elbette rastlantı değildir.

Dünden bugüne EKİM'de önderlik sorunları

Önderlik alanındaki sorunlarımızın bugünkü çerçevesini ve anlamını yerli yerine oturtabilmek için, öncelikle bu sorunun geçmişteki durumuna ve süreç içerisindeki seyrine bakmamız gerekmektedir. 2. Genel (Olağanüstü) Konferansımızın Bildiri'sinde, "EKİM'de Önderlik Zaafiyeti" biçiminde tanımladığımız bu soruna ilişkin olarak, şu değerlendirme yapılmaktaydı:

"O güne kadarki gelişmesi EKİM'e nihayet bir siyasal örgüt kimliği kazandırmış, I. Genel Konferansını toplamak bunun somut bir ifadesi olmuştu. Şimdi EKİM'in önünde onu parti öncesi bir siyasal örgütten gerçek bir sınıf partisine ulaştıracak bir gelişme çizgisi uzanıyordu. *Değerlendirme ve Kararlar*'da ifadesini bulan ideolojik, politik ve örgütsel perspektifler, bu gelişme çizgisinin temel ve taktik esaslarını içermekteydi. Hedefler yeterli açıklıkta, görevler yeterli somutlukta belirlenmiş, örgütün önüne ideolojik, politik ve örgütsel tüm cephelerde yeni bir atılımı gerçekleştirme görevi konmuştu. Özetle, EKİM I. Genel Konferansının sonuçları açık ve sağlam perspektifler, güçlü bir iddia, kuvvetli bir misyon bilinci demekti.

"Ne var ki ve ne yazık ki, EKİM I. Genel Konferansı, bu perspektiflerin gerçekleştirilmesine başarıyla ve kararlılıkla önderlik edebilecek, EKİM'in iddiasını kendinde cisimleştirmiş, onun misyonunun taşıyıcısı bir önderlik ekibini kendi içinden çıkarmayı başaramamıştır.

"Geleneksel hareketten kopmuş ve tümüyle yeni temeller üzerinde kendini şekillendirmeye çalışan bir harekete önderlik etmenin tüm zorluklarına kararlılıkla katlanan, bu zorluklar karşısında işin kolayına kaçmayan, sözde kolay çözümlere eğilim duymayan, aynı anlama gelmek üzere temel ideolojik ve ilkesel konumlarda ısrarlı, stratejik öncelikleri gözetmede kararlı, kendi içinde uyumlu ve anlaşmış bir kollektif önderlik ekibini kendi bünyesinden çıkarmayı başaramamak, örgütümüzün daha ilk oluşumundan beri süregelen temel bir zaafı olmuştur. Olağanüstü Konferansımız, oluşum süreçlerinin başlangıcından alarak, bu temel zaafı bir çok yönüyle irdelemeye ve sonuçlar çıkarmaya bu nedenle özel bir önem vermiştir." (*Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları*, s.14-15)

Bu değerlendirmenin ışığında ele alındığında, 2. Genel Konferansımızı izleyen bir yıllık başarılı gelişme sürecinin kısa fakat özlü bir bilançosunu çıkaran *'94 Dönemeci* başlıklı temel belgede, önderlik sorununa özel bir vurguyla yer verilmesi kuşkusuz bir rastlantı değildir. 6 yıllık genel gelişme sürecimizin çeşitli zaaf ve yetersizliklerle içiçe yaşandığını tespit eden *'94 Dönemeci*, bunlar içinde "önderlik zaafiyeti"nin ayrı yer tuttuğunu vurgulamakta, sorunu ve o aşamadaki durumunu şöyle ortaya koymaktadır:

"Hareketimizin gelişme süreçlerini bir çok kere değerlendirdik ve bunların neler olduğunu her seferinde irdeledik. Kuşku yok ki bunlar içinde en büyük önemi taşıyanlardan biri, hareketimizin yaşadığı önderlik zaafiyeti olmuştur. ... Geride kalan yıllar içinde hareketimiz bir dizi "yönetici" çıkarmış, fakat yazık ki hareketin gelişme ihtiyaçlarına yanıt verebilen birleşmiş ve kenetlenmiş gerçek bir önderlik ekibi çıkaramamıştır. Yönetici olma hakkı ("hukuk"u) kazanıp da hareketin önderlik ihtiyacına yanıt verebilen bir kişilik ve kapasite ortaya koyamayanlar, her zaman gelişme süreçlerini tıkayan bürokratik engellere, giderek bunalım öğelerine dönüşürler. Son derece elverişsiz koşullarda ortaya çıkan ve ilerlemeyi kolaylaştıracak olumlu bir geçmiş birikimi devralmayan EKİM, bu önderlik zaafiyetinin olumsuz etkilerini ve tasfiyeci sonuçlarını yaşamak durumunda kaldı. Olağanüstü Konferansımızın gündemini çok büyük ölçüde "EKİM'de Önderlik Sorunları" tartışmasının oluşturması bu açıdan şaşırtıcı değildir.

"Fakat eğer bugün EKİM'in bir dönemi

gerçekten geride bırakabildiğini söylüyorsak, bu ifadesini her şeyden önce, hareketimizin nihayet anlaşmış ve kenetlenmiş bir önderlik ekibine sahip olma olanağını yakalamış olmasında bulmaktadır."

"Hareketimizin nihayet anlaşmış ve kenetlenmiş bir önderlik ekibine sahip olma olanağını yakalamış olması" -hiç kuşku yok ki bu, son iki yıl içinde hareketimizin en büyük kazanımıdır ve tüm öteki gelişme adımlarımızın temel güvencesi olmuştur. Hareketimizin toplam süreçleri açısından bakıldığında, böyle bir önderlik çekirdeğine nihayet kavuşmuş olmak, onun gelişmesinde altı çizilmesi gereken bir kilometre taşıdır.

Bugün bir ilk önderlik çekirdeğine sahip olmayı başarmamızın hareketimizin gelişme süreçleri ve onun partileşme hedefi açısından taşıdığı özel önemi tüm kapsamıyla değerlendirebilmek için, ortaya çıkış anındaki durumumuzu ve ilk beş yıllık sürecimizi gözönünde bulundurmak gerekir. Bu sürecin tüm bilgisi, Olağanüstü Konferansta, özel ayrıntıları da kapsayacak bir genişlikte ortaya konulmuştur. Buna ilişkin tutanaklar, kitaplaştırılarak devrimci kamuoyuna da ayrıca sunulmuştur. Oradaki ayrıntılı tartışma ve değerlendirmeler bize, sorunu kısa tutma ve burada kendimizi sorunun daha çok bugün için önem taşıyan yönleriyle sınırlama olanağı vermektedir.

Sorunun dünkü çerçevesi ve kaynağı, Olağanüstü Konferansımızın tutanaklarında şöyle özetlenmiştir:

"Önderlik kadrolarımızın çoğunluğu; önderlik deneyimi ve birikimi olmayan, genel bir teorik ve ideolojik birikimden yoksun, EKİM'in yaşadığı ideolojik sıçramayı kendi kişiliğinde yaşamamış, bunu üretmek yeteneğinden yoksun, 12 Eylül'ün etkilerini hala üzerinde taşıyan, ideolojik yönden zayıf oldukları için yeni bir hareketin gelişme güçlükleri karşısında kolayca gerileyen, çabuk umutsuzluğa kapılan, ya atalete ya dışımıza düşen insanlardan oluşmaktaydı." (*Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları*, s.191)

Bunun hemen ardından, EKİM'deki önderlik zaafiyetinin en kritik yönüne, "sorun bu hareketin bir önderlik ekibinden yoksun olarak yola çıkmasındadır" sözleriyle işaret ediliyor. Bu sorun, değerlendirme boyunca sık sık yinelenmekte ve EKİM'de önderlik zaafiyetinin "varolan bir önderliğin çalışma tarzını oturtamamakta" değil, fakat tam da böyle bir önderlik ekibinden yoksunlukta odaklaştığı vurgulanmaktadır.

Önderlik sorununun değişen çerçevesi

Bugün ise sorunun ekseni değişmiştir. EKİM'de artık bir ilk önderlik çekirdeği vardır. Yeni durumda sorun artık farklı bir çerçevede durmaktadır önümüzde. Temel olduğu kadar partileşme acil hedefi çerçevesinde güncel olan sorunlardan biri, bu önderlik çekirdeğinin kendisini nitelik ve nicelik yönünden hızlı bir biçimde geliştirmesidir. Bize gerekli olan, bugün henüz dar ve kendi sınıfıyla ilk anlamlı bağları kurmaktan uzak bir örgütün değil, fakat devrimci sınıfın öncüsü sıfatına hak kazanacak bir komünist partisinin önderliği olduğuna göre, nitelik ve nicelik yönünden gelişme ihtiyacı da ancak bu çerçevede tüm kapsamıyla anlaşılabilir.

Önderlik sorununun bugün daha acil ve bir bakıma pratik olan bir öteki yönü ise, başarılı bir kollektif çalışma tarzı sorunu olarak durmaktadır önümüzde. İsabetli bir iç görevlendirme, partileşmenin öncelikle sorunlarına uygun bir yoğunlaşma, bu çerçevede doğru bir konumlandırma, her türlü yardımcı donanım, iç diyalog, koordinasyon ve denetim sorunları, bu çalışma tarzının ilk akla

gelen temel unsurlarıdır. Tüm bunların uyumlu organik birliği anlamında doğru bir çalışma tarzı uygulayarak önderlik görevini en etkin ve verimli bir biçimde gerçekleştirmeyi başarabilmek, önderlik sorununun bugünkü en acil ve yakıcı halkasıdır. Yıl partileşme yılı olduğuna göre, yeni Merkez Komitesi'nin önünde, bu süreci başarıyla örgütlemek ve bu çaba içinde kendini de bu yeni önderlik düzeyine hazırlamak görev ve sorumluluğu durmaktadır.

Ne var ki, yedi yıllık gelişme sürecimizin ilk beş yılına damgasını vuran önderlik zaafiyetinin sorunları, bugün ortaya çıkmış yeni durumla hiç de tümden bitmiş değildir. Tersine bu sıkıntılı geçmiş süreç, geride, bugünkü örgüt yaşamımız için gerçek ya da potansiyel sorunlar yaratacak bazı anlayış ve alışkanlıklar bırakmış durumdadır. Bu anlayış ve alışkanlıklar, eğer tüm açıklığı ile ortaya konulmaz, bilinçli ve etkin bir mücadelenin konusu edilmezlerse, örgüt yaşamımız için olduğu kadar, başarılı bir önderlik fonksiyonu için de bozucu ve dizginleyici bir faktöre dönüşebilirler.

Şeflik geleneğine karşı ideolojik ve örgütsel mücadele

Bunlardan ilki, geleneksel devrimci harekete egemen olan ve uzun yıllar yaşadığımız önderlik zaafiyeti zemininde bizim içimizde de özel bir güç kazanan, dahası, ilk iki konferans arası dönemde olduğu gibi, örgüt yaşamımızda büyük tahribata da yolaçan "şef geleneği"dir. Bu sorun Olağanüstü Konferansta değişik vesilelerle ele alınıp çeşitli yönleriyle tartışıldı. Zira tasfiyeci çürümeyi simgeleyen iki eski MK üyesi bunun o günkü somut ör-nekleri olarak duruyorlardı orta yerde. Fakat yine de, hareketimizin gelişme süreçlerinde oynadığı olumsuz ve tahrip edici rolle orantılı bir önemde irdelenip ideolojik açıdan mahkum edildiği söylenemez. Şeflik geleneğinin sağlam bir eleştirisi, sağlıklı bir parti önderliği yaratmak sorunuyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bu nedenle sorunun burada yeniden altını çizmek önemlidir.

Olağanüstü Konferansta bu sorunu bir vesileyle Mesut yoldaş şöyle özetlemişti:

"Eski dönemin yönetici kadrolarının pek çoğunun yeni dönemin görevlerini karşılamakta yetersiz olduğunu da düşünüyorum. Bunun da bu dağılmada önemli bir payı vardır. Belirli bir toplumsal tabana sahip olmayan, şehrin marjinal kesimleri üzerinde, öğrenci gençlik üzerinde şekillenen örgütlerde sağlam bir iktidar perspektfi olamazdı. Burada ben genel planda bu kadroların devrimciliğini tartışmak anlamında söylemiyorum. Ama politika anlayışlarında gerçekten iktidar sorununu her açıdan gözetmek yoktur. Bir, iç iktidar vardır. Bu iç iktidardaki yer ve konum çok önemlidir. Bu geçmiş "şef geleneği"nin temelidir. Ben bunu yazdığım için de söylüyorum. Bu eski şef tiplerinin örgüte bakışı, ideolojik çizgiye bakışı örgüt içindeki kişisel misyonlarına çok bağlantılıdır. Kişisel misyon, kollektif misyonun önüne çok rahat bir biçimde geçirilebiliyor. Bu örgütün böyle bir sorunu da vardır. Bugün yaşanan süreçte böyle bir eğilimin ortaya çıkmasında bunun hiç de küçümsenemeyecek özel bir faktör olduğunu düşünüyorum." (*Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları*, s.99)

Bu sorunun bizdeki zemini, hareketin ortaya çıkış koşullarıyla birlikte anlaşılabilir. Biz içlerinden ikisi hariç, ideolojik kapasiteden ve önderlik düzeyinden yoksun, en fazla mahalli planda görev alabilecek kadrolardan bir MK kurmak zorunda kalarak örgütlü siyasal yaşama başladık. Bu unsurlar normal koşullarda asla merkezi düzeyde görev alacak kadrolar değillerdi. Ne var ki ortada herhangi bir tercih yapma olanağı da yoktu. Bundan dolayıdır ki, örgütsel oluşumun ilk temel adımını oluşturan bir Merkez Komitesi'nin kuruluşu, bizde bir yılı aşkın bir süre sürüncemede kalmıştır. Sorun nihayet bir çözüme bağlandığında ise, bunun gerçekten ancak bir "zorunlu çözüm" olarak anlaşılması gerektiği de, o günün yazışmalarında tüm açıklığıyla vurgulanmıştır.

MK kuruluş tartışmalarına ilişkin 12 Nisan 1988 tarihli mektup bu ifadesini şu açık sözlerde bulmaktadır:

"Bugün ideal ölçülerle hareket edemeyiz elbet. Zira sürecin daha ilk basamağındayız. Zorlu bir devrim mücadelesinin ileri aşamalarında, başarıları olduğu kadar başarısızlıkları da kapsayan uzun bir sürecin ardından ve ancak bu süreci yaşadığımız ölçüde yaratabileceğimiz bir önderliğin ideal ölçülerini bugüne uygulamaya kalkmak, gerçeklerden kopmak olur. Bu nokta herkes için yeterince açıktır sanıyoruz.

"Fakat ne yazık ki, mevcut güçlerimizi değerlendirdiğimizde, merkezi örgütsel yönetim için seçimde asgari ölçüler içinde bile hayli zorlanıyoruz. Zaten sorun da, tercih yapamayıp kararsız kalmak

da, bu durumdan doğuyor. Zenginliğin değil yoksulluğun yarattığı bir güçlük bizimki. Ne var ki, bu güçlük karşısında gerilemek, kararsız ve hareketsiz kalmak, hareketimiz için ölüm demektir. Bu nedenle, **yetersizlikleri konusunda tam bir açıklığa sahip olarak ve bu yetersizliği en hızlı biçimde gidermek perspektifiyle hareket ederek**, mevcut yoldaşlar içinde kişiliği ve konumu en uygun yoldaşlardan böyle bir komite oluşturmak zorundayız." (*Örgütsel Sorunlar-I*, s.6)

Önderlik alanında geleceğe ilişkin ihtiyaçlar ve görevler konusunda böyle bir açıklığın olması koşuluyla, o günün objektif durumunda, sorunun konuluşu ve çözümü burada ortaya konulduğundan başka türlü olamazdı. Bununla birlikte, akan süreç içinde hareket ortaya konumunu hakeden önderlik kadroları çıkarmayı başaramadığı gibi, bu konumu geçici ihtiyaçlar çerçevesinde tutan kadroların bunu "kazanılmış hak" olarak algılamalarına ve bu çerçevede sağlıksız bir eğilime kapılmalarına da neden oldu. Tasfiyeci şefler bunun en tipik ve en yozlaşmış örnekleri oldular ve durumları Olağanüstü Konferansta yüzlerine şöyle ifade edildi:

"Önderlik düzeyinde bürokrasi, ideolojik ve siyasal sorumluluklarını bir yana bırakarak ve örgüt yetkisinin arkasına sığınarak iş yapmak davranışıdır. İşte bu tipik bürokrasidir. Bunu yapan tipik bürokrattır. Halbuki MK bir önderlik düzeyidir yoldaşlar. Önderlik kendini ideolojik-siyasal kapasiteyle ortaya koyar. Hukuk bunu kolaylaştıran araç ve olanaklardır. Lenin'de önderlik tanımı çok vecizdir: önderler der, gücünü teorik birikiminden, ideolojik kuvvetten, siyasal tecrübeden, manevi otoriteden alırlar. Bunu gösterebilen bir önderlik zaten geniş yetkilerle de donatılır devrimci bir örgüt tarafından. Ve o yetkiler sağlıklı bir tarzda kullanılır. ... EKİM'de önderlik probleminin temel halkası, önderlik düzeyinde ideolojik-siyasal kapasite ortaya koyamayanların, keyfilik alanına kaçışından ibarettir." (*Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları*, s.68)

Önderlik kapasitesi ile doldurulamayan bir konumda bulunmak ve buna rağmen burada kalmak, çok geçmeden beraberinde bürokratlaşmayı ve şeflik eğilimleriyle hareket etmeyi getirebilmiştir, bizim örgüt yaşamımızda. Bunu bir kişilik haline getiren öğelerin örgütün önüne bir engel olarak çıkmaları, bu engel kaldırılmaya kalkılınca da örgüte karşı gericileşmeleri, işi sonuçta devrimci siyasal mücadeleden kopmaya vardırmaları gerçekten dikkate değer bir küçük-burjuva dejenerasyonu örneğidir. Küçük-burjuva kökenden gelen; geçmişin küçük-burjuva devrimci anlayışı ve politikaları içinde şekillenen; ideolojik tercihlerinde geçmişten kopmuş gibi görünmekle birlikte, gerçekte tüm kişiliklerinde hala o geçmişi taşıyan ve yeni bir hareketin olumlu devrimci pratiği içinde henüz şekillenme olanağı bulamamış olan; dahası, "yönetici" konumları işgal ettikleri ölçüde, böyle bir dönüşümün kendileri için artık bir ihtiyaç olmaktan çıktığını da sanan, gerçekten yozlaşmış tiplerdir böyleleri.

Bu sorunun saflarımızdaki etkisini kazımada, ideolojik mücadele ancak belli sınırları içinde bir başarı gösterebilir. Sorunun daha temelli çözümü; devrimci sınıf pratiği içinde yoğrulmuş devrimci bir sınıf örgütlenmesi inşa etmek ve kimliğini ve kişiliğini bu zorlu çaba içinde bulmuş olan, her açıdan en güçlü kadroların oluşturduğu devrimci bir önderlik yaratmaktır.

"Devrimci merkeziyetçiliğin zorunlu bir önkoşulu"

Merkezi önderlik sorunu çerçevesinde bugünkü örgüt yaşamımızı belli ölçülerde etkileyen bir başka sorun daha var. Bu, özellikle Merkez Komitesi ile mahalli komiteler, daha genel planda ise Merkez Komitesi ile kadrolar arasındaki ilişkiler bağlamında, görev ve sorumlulukların ele alınışına ilişkindir. Bazı yoldaşlarımızda MK'ya bakışta öylesine çarpık bir kavrayış vardır ki, tüm görev ve sorumlulukların pratik boyutlarda bile dolaysız sorumluluğu, MK'nın omuzları üzerinden algılanabilmektedir. Bunu, herşeyi yukarıdan beklemek ve herşeyden yukarıyı sorumlu tutmak olarak da tanımlayabiliriz.

Merkez Komitesi'ne büyük bir önem atfetme gibi görünen bu anlayış, gerçekte, tam da bu yolla bir merkezi önderlik fikrinin saçmalığa vardırılmasıdır. Bu düşünüş tarzı, önderlik ve örgüt diyalektiğini tekyanlı ve mekanik bir tarzda ele almaktadır. Böylece, yalnızca doğru ve başarılı bir merkezi önderliği zora sokmakla kalmamakta, mahalli örgüt ve kadroların örgütsel görev ve sorumlulukları alanında da büyük karışıklıklara yolaçmaktadır.

Tarihin en zorlu sınıf mücadelelerinde işçi sınıfına önderlik etmek tarihsel misyonuyla yüzyüze olan proletarya partisinde devrimci merkeziyetçiliğin taşıdığı olağanüstü özel önem, gerçekte marksist-leninistler için çok özel bir açıklama ge-

rektirmez. Proletarya partisinde devrimci önderliğin gücü, kendini devrimci merkeziyetçilikte somutlayacak ve kurumlaştıracaktır. Bu, özellikle Lenin'in önden üzerinde önemle durduğu bir genel ve soyut ilke sorunu olarak kalmamış, 20. yüzyılın tüm başarılı ve başarısız devrimleri ya da devrim mücadeleleri kendi olumlu ve olumsuz pratikleriyle de somut olarak doğrulanmıştır. Bu kadarı fazlasıyla açıktır ve bunun bir tartışma gerektirdiğini de sanmıyoruz.

Asıl kritik sorun, proletarya partilerinin gündelik yaşamında ve işleyişinde, bunun somut gerçekleşmesinin kendisini nasıl gösterdiğidir. Bu konuda Lenin'in merkeziyetçilik ile ademi merkeziyetçilik kavramlarının diyalektik ilişkisi üzerine düşüncelerini hareket noktası olarak alabiliriz. Faaliyetin ve her türlü bilginin yönetici organda merkezileşmesinin özel önemine değinen Lenin, sorunu özetle şöyle tanımlamaktadır:

"Bu, bizi bütün parti örgütünün ve bütün parti faaliyetinin son derece önemli bir ilkesine vardırıyor: Bir yandan, hareketin ve proletaryanın devrimci mücadelesinin ideolojik ve pratik *yönetimi* açısından *mümkün en fazla merkeziyetçilik* gerekli iken; öte yandan parti merkezinin (ve dolayısıyla bir bütün olarak partinin) hareketten sürekli *haberdar* edilmesi ve partiye karşı *sorumluluk* açısından, mümkün olan *en fazla ademi merkeziyetçilik* gereklidir. ... Hareketin yönetimini merkezileştirmeliyiz. Aynı zamanda (...) partinin tek tek üyeleri, partinin çalışmalarına tek tek katılanlar ve partiye dahil olan ya da bağlı bulunan her çevre açısından, *partiye olan sorumluluğu* mümkün olduğu kadar, *ademi merkezileştirmeliyiz*. Bu ademi merkeziyetçilik, devrimci merkeziyetçiliğin zorunlu bir önkoşulu ve *zorunlu bir düzelticisidir*. ... Eğer aynı zamanda, hem merkeze karşı sorumluluk açısından hem de merkezin, parti aygıtının bütün dişli ve çarklarından haberdar edilmesi açısından *azami ademi merkeziyetçilik* uygulamazsak, *bu merkez iktidarsız kalacaktır*. Bu ademi merkeziyetçilik, genellikle hareketimizin en acil pratik ihtiyaçlarından biri sayılan *işbölümünün* öteki yüzünden başka bir şey değildir." (*Örgütlenme*, Kaynak Yayınları, s.67-68)

Şüphe yok ki, sorunun 1902 Rusya'sında kendini ortaya koyuşunun kendine özgü bir karakteri ve çerçevesi vardır. İdeolojik birlikten, merkezileşmiş bir ortak örgütlenmeden, dolayısıyla da kurumlaşmış bir merkezi önderlikten yoksun, bölünmüş ve birbirinden önemli ölçüde kopuk mahalli örgütlerden oluşan bir hareketin sorunlarıdır burada tartışılan. Böyle olunca, merkezileşme, öncelikle her türlü bilgi ve ilişkinin merkezileştirilmesi, merkezi önderliğin yönetimine ve denetimine sunulması, en acil, en öncelikli, dolayısıyla özgün olan sorundur.

Fakat sorunun kendine özgü pratik görünümü bu olsa bile, Lenin'in bu kendine özgü sorunu "parti faaliyetinin son derece önemli bir ilkesi" çerçevesi içinde tanımladığına özellikle dikkat edilmelidir. Merkeziyetçilik ve ademi merkeziyetçilik kavramlarının diyalektik ilişkisi üzerine yapılan tanımlamanın, bizim bugünkü sorularımız bakımından da hayati bir önemi olan en kritik sonucu şudur: "Partiye olan **sorumluluğu** mümkün olduğu kadar **ademi merkezileştirmeliyiz. Bu** ademi merkeziyetçilik, devrimci merkeziyetçiliğin zorunlu bir önkoşulu ve **zorunlu bir düzelticisidir**"

Bu temel ve canalıcı fikir, örgütümüzde enine boyuna tartışılmalı, derinlemesine sindirilmeli, her düzeydeki örgüt birimlerinin ve tüm kadroların önüne koyduğu pratik sorumlulukların bütün gerekleri sürekli ve sistematik bir biçimde yerine getirilmelidir.

1902 Rusya'sında ademi merkeziyetçi sorumluluğun özellikle önplana çıkan pratik gerekleri; düzenli raporlar, merkeze sürekli ve eksiksiz bir bilgi akışı, bu çerçevede ve bu anlamıyla "parti içi aleniyet", merkezi pratik denetimin her türlü koşulu ve aracının yaratılması vb. idi. Lenin, bunlar olmadığı sürece, burada anlamını bulan "azami ademi merkeziyetçilik" gerçekleşmediği sürece, "merkez iktidarsız kalacaktır" diyor. Sorunun bu özgün yanı bile, bizim kendi koşullarımızda sanıldığı kadar önemsiz değildir. Tam tersine; eğer biz bugün örgütsel gelişme sürecimizin uzun yıllarına bir yönetici organ zaafiyetinin egemen olduğunu söylüyorsak, bunun özellikle iki konferans arası dönemde fiilen bir yönetici organ boşluğuna dönüştüğünü açıkça tespit ediyorsak, o halde, bunun örgütte yarattığı sorunları ve alışkanlıkları, bu sorunların ve alışkanlıkların bugüne etkilerini de bu açıdan mutlaka gözönünde bulundurmak zorundayız. Geçmiş dönemde MK üzerinden doğan bu tür bir zaafiyeti aynı dönemde MYO üzerinden bir ölçüde telafi ettiğimiz bir gerçek olsa bile, bunun birimler ve mahalli örgütler ile kurum olarak MK arasındaki ilişkilerde "ademi merkeziyetçi" sorumluluklar açısından önemli zaaflar yarattığı ve böylece, devrimci bir merkezi önderliğin sağlıklı bir biçimde gerçekleşmesini güçleştirdiği bir gerçektir. Bu zaafiyetin

yarattığı sorunların yeni dönemde ancak kısmen giderilebildiği de bir başka gerçektir. Sorunun açık bir tanımı ve dolayısıyla ideolojik eleştirisi yapılmadıkça, tümden giderilemeyeceği de yeterince açıktır. Bunun üzerinde daha sonra biraz daha durmamız gerekecek.

Öte yandan, "devrimci merkeziyetçiliğin zorunlu bir önkoşulu ve zorunlu bir düzelticisi" olarak ademi merkeziyetçi sorumluluğun bizdeki asıl önemli yönü ise, örgüt birimlerinin ve tüm kadroların, kendi görev ve sorumluluklarının tam bilinciyle etkin bir politik ve örgütsel çaba içinde olamamalarıdır.

Eğer bir merkezi önderlik; ideolojik-politik önderliği başarıyla gerçekleştiriyorsa, bu çerçevede hareketin genel görev ve sorumluluklarını doğru saptıyorsa, gerekli araç ve mekanizmaları örgütün hizmetine sunuyorsa, özetle, merkezi önderliğin bu genel fakat en asli çerçevesinde üzerine düşeni yapıyorsa, bu noktadan itibaren artık örgütün ve kadroların sorumlulukları belirleyicidir. Başta mahal-li örgütler olmak üzere, tüm örgüt birimleri ve kadroları, tespit edilen görev ve sorumlulukların gerçekleşmesi için en azami çabayı gösterme, çalışmada inisiyatif, planlama, yaratıcılık ve militanlığın en iyi bir örneğini ortaya koyma sorumluluğu ile yüzyüzedirler. Saptanmış politik çizgi ve tespit edilmiş somut görevler doğrultusunda etkin bir pratik-örgütsel faaliyet, ademi merkeziyetçi sorumluluğun bir parçasıdır ve bu başarılamadığı sürece, merkez bir başka açıdan güçsüz ve iktidarsız kalacaktır.

Somut yönlendiricilikle merkezi önderliğe pratik boyut kazandırmak ve yürütülen pratiği sürekli denetlemek, elbette Merkez Komitesi'nin önderlik sorumluluğunun bir parçasıdır. Aslında bizde bu bugün bile fazlasıyla yapılmaktadır. Fakat yerleşmiş bir dizi sakat anlayış ve alışkanlık, buna rağmen ve bundan öteye örgüt birimleri için çok geniş bir görev ve sorumluluk alanı bulunduğunu; örgüt birimleri bunun bilinciyle üzerlerine düşeni en etkin bir biçimde gerçekleştirmek çabası içinde olmadıkları sürece, en yetkin ve yetenekli bir merkezi önderliğin bile çaresizlik içinde zaafa uğrayacağını yeterli açıklıkta görmeyi engellemektedir. Dahası, özellikle mahalli örgüt birimlerinin kendi görev ve sorumluluklarını gereğince yerine getirmemeleri, MK'yı doğan boşluğu doldurma girişimlerine yöneltmekte, bu ise onu kendi asli önderlik fonksiyonlarından uzaklaştırabilmektedir.

Önderlik sorumlulukları alanındaki çarpık kavrayışların bize özgü nedenleri

Bugün hala belli sınırlar içinde ve bazı kadrolar şahsında varlığını sürdürebilen bu çarpık ve tekyanlı anlayışın örgüt saflarımızda oluşmasının kaynağında, başlıca iki temel neden var. Bunlardan ilkine halihazırda değinmiş bulunuyoruz. Bu, başından itibaren süregelen önderlik zaafiyetinin I. Genel Konferanstan sonraki MK bünyesinde gerçek bir bunalım öğesine dönüşmesidir. MK'nın pratik işlerle ilgilenen bölümünün görev ve sorumluluklarının gereklerini yerine getirmemesi, doğal olarak tüm tartışma ve eleştirinin MK üzerinde yoğunlaşmasına neden olmuştur. Esas sorumluluk bu alandan aksadığı ölçüde, MYO bunu, "sorunun çözücü halkası önderlik planındadır" tespiti ve vurgusuyla, bir bakıma bilinçli bir biçimde yönlendirmiştir de.

Bu tutumun haklı ve anlaşılır nedenleri olmakla birlikte, beraberinde önderlik kurumunun yıpranmasını ve MK'ya karşı örgüt sorumluluğu fikrinin zayıflaması sonucunu getirmiştir. Ve en kötüsü, bu durum, her türlü zaaf ve aksamanın gerisinde hep bir "önderlik sorunu" arama türünden ucube bir anlayışın boy vermesine zemin olmuştur. Herşeyden MK sorumlu görüldüğü ölçüde ise, bunu böyle düşünen birey ve organlar için, doğal olarak geniş bir "sorumsuzluk" alanı oluşmuştur.

Fakat açık ya da daha da kötüsü örtülü olarak yer yer bunu böyle düşünmeyi sürdüren yoldaşların gözden kaçırdıkları "ufak ayrıntı", EKİM'in bir dönemi bugün artık gerçekten geride bıraktığı olgusudur. Ve eğer, Olağanüstü Konferansımızı izleyen yeni dönemde, örgüt görev ve sorumluluklarının tam bilincinde, kendi içinde uyumlu ve örgütü tasfiyeci tahribat döneminin kayıplarından ve etkilerinden arındırmaya kararlı bir MK olmasaydı, bu asla gerçekleşemezdi. Demek oluyor ki, bugün MK'ya bakışta Olağanüstü Konferans öncesinin yarattığı ruh halini ve davranış kalıplarını sürdürmeye eğilim duyan bir kısım yoldaş, böylece gerçekte, hareketimizin gelişme süreçlerinin gerisinde kaldıklarını kanıtlamaktadırlar. Örgütte ortaya çıkan yeni durumu hala anlayamadıklarını ve gelişmede kritik bir rol oynayan sürükleyici kuvvetleri de yerli yerine oturtamadıklarını göstermiş olmaktadırlar.

Geçmişte MK çoğunluğunun kendi görev ve sorumlulukları alanındaki zaafları, elbette aynı dönemde alt örgüt birimlerinin ve tek tek kadroların zaaflarını mazur gösteremezdi. Aslında o dönemdeki

değerlendirmelerimizde bu zaaflar hiç de mazur görülüp meşrulaştırılmamış değildir. Ne var ki, asıl sorumluluk alanına, dolayısıyla çözücü halkaya işaret edilirken, çubuk biraz aşırı bükülmüş, bunun "sorumsuzluğa" yatkın örgüt birim ve kadrolarında yol açacağı "yan etkiler" yeterince gözetilememiştir. (Bkz. *Beşinci Yıl* ve *Komünist Bir Siyasal Sınıf Örgütü İçin!* yazıları)

Olağanüstü Konferansta, hareketimizin gelişme süreçlerinin toplamı içinde önderlik sorunu ve özel olarak da I. Genel Konferans sonrasının Merkez Komitesi, elbetteki enine boyuna tartışılmalı, eleştirilmeli ve bu deneyimden dersler çıkarılmalıydı. Bu fazlasıyla yapıldı ve dahası, *Beşinci Yıl* başyazısı ile başlayan "çubuk bükme" tutumu, burada en uç noktaya vardırıldı. Bu bir ölçüde anlaşılır idi; zira ortada harekete iki değerli yıl kaybettirmiş bir MK gerçekliği vardı. Ne var ki bu yapılırken, herşeye rağmen, çubuğu bu ölçüde bükmenin geleceğe muhtemel etkilerini de gözetilmeliydi.

Bu konuda konferansı o günden önemle uyaran çabalar olmadı değil. Nadir yoldaşın açmaya çalıştığı, fakat o gün için yeterince anlaşılmayan, bugün ise önemi çok iyi görülebilen tartışma bunun bir örneğidir. Yoldaş doğru anlaşılmadığı ölçüde belli tepkilere de konu olan tartışmasını, şöyle bağlamıştı:

"Toptan olmasa bile en azından politik ve örgütsel görevleri çerçevesinde aksayan bir önderlik sorunu bugün bizim için veri olduktan sonra, burada kadroların kusurları üzerinde çok özel sonuçlara varılamayacağını biliyorum. Ama ben dünün verileriyle ve bugünün bilinciyle konferansın kendisine, delegelere konuşuyorum, dedim. Artık dün bu örgüt içerisinde yaşanan sürecin yarın yeniden yaşanmaması gerekiyor. Belli bazı kaygılarım var. Bunları Konferans önünde açıktan ifade etmekte hiçbir sakınca görmüyorum. Dün I. Genel Konferansımızda geçmiş MK'nın bazı üyelerinin keyfi, bürokratça, üyelerinin gelişimini de engelleyen zaaflarına yöneltilen eleştiriler ve bu çerçevede vurgulanan üye hakları, benim görebildiğim kadarıyla, o konferansın bir kısım delegesine sonraki süreçte görev ve sorumluluklarını unutturabildi. Ama tam da bu kaygıdan ve yaşadığımız pratikten hareketle söylüyorum. Yani yalnızca potansiyel bir kaygıdan da değil. Yaşadığımız pratiği de hesaba katıyorum. Bugün önderliğin görevlerine yapılan vurgu, geçmiş süreçteki sorumsuzluğa yöneltilen eleştiri, yarın bizde yeniden bazı üyelerin kendi görevlerini ve sorumluluklarını unutmalarına yolaçarsa, bu defa yine tersten bir olumsuzluk ortaya çıkabilir. Ben bunun peşinen yaşanmaması gerektiğini düşünüyorum." ...

"EKİM üyesi, haklarını kullanmasını bilen, ama görevlerine de çok sıkıca sarılan bir üye olmak zorundadır. Son bir yıllık sürece bakıyorum, özellikle *Beşinci Yıl* başyazısından sonrasını kastediyorum; evet, önderlik sorununa yapılan vurgu, sürecin burada tıkanmasına yapılan vurgu, belli üyelerde, hatta bazen önemli bir kesiminde, kendi görevlerini aksatmanın meşru bir zemini haline getirilebilmiştir. Bir savunma aracına dönüştürülebilmiştir. Ben buradan hareketle kadroların görevleri ve sorumluluklarına bir vurgu yaptım. Sorunun bütünüyle bu çerçevede anlaşılması gerekiyor." (*Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları*, s.250-251)

Örgütte demokrasi kuvvetli bir merkeziyetçilik içindir

Tartışmakta olduğumuz çarpık anlayışa kaynaklık eden öteki nedene gelince, bu çok daha genel ve temelli bir özelliğe sahiptir. Örgüt yaşamımızda, genel planda örgütsel demokrasi ile merkeziyetçilik ilişkisinin, daha özel planda ise, üyelik hakları ile üyelik yükümlülükleri arasındaki ilişkinin, devrimci bir bütünlük içinde yeterince kavranıp sindirilmemesiyle ilgilidir.

EKİM, geleneksel hareketten köklü bir kopuş olarak ortaya çıktı. Elbette bu kopuşun öncelikli alanı ideolojik cepheydi. Fakat biz böylesine köklü bir ideolojik kopuş olanağına, tam da, geleneksel küçük-burjuva örgütlerin örgütsel anlayış ve pratiklerlerinin sorgulanmasından hareketle ulaşmıştık. Başlangıçtaki eleştiri ve sorgulamalarımızın yoğunlaştığı alan, tam da leninist parti anlayışı ve örgüt ilkelerinin küçük-burjuva bir zihniyetle çarpıtılması ve yozlaştırılması idi. Böyle olunca, geleneksel hareketin örgüt anlayışından ve pratiğinden, onun yarattığı çarpık gelenek ve alışkanlıklardan kopmak, bizim için apayrı bir önem taşımaktaydı.

Bu konuda elbette hayalci değildik. Bunun 20 yıllık bir zaman içinde ve büyük bir sosyal-siyasal hareketlilik zemininde oluşmuş, kendine özgü köklü (ve aynı ölçüde dirençli) bir kültürden kopmak demek olduğunu iyi biliyorduk. Öte yandan, bu tür bir kopuşu sürükleyecek yeterli ilk güçlerden, özellikle de önderlik kadrolarından yoksun olmanın açmazlarıyla da yüzyüzeydik. Yeni

bir örgüt kültürünü yaratmakla yüzyüze olan insanların büyük bir bölümünün tam da kendileri, gerçekte, güçlü bir biçimde eski örgüt kültürünün canlı taşıyıcılarıydı.

Bu sorunun genel çerçevesinin tam anlaşılabilmesi için, hareketimizin ortaya çıkışının daha birinci yılında kaleme alman bir değerlendirmeden aşağıdaki satırları aktarmak istiyoruz:

"Geçmişe bakmak ve onu vurgulamak, yalnızca devrimci mirasa sahip çıkmak ve onu bugüne dayanak yapmak ve böylece geleceğe taşımak için değil, fakat geçmişin kusurlarından arınmak için de önem taşıyor. Boşluktan değil de geçmişten, varolan ve yerleşik olanın bünyesinden kopmuş olan bir hareket, kaçınılmaz olarak onun olumsuz izlerini uzun süre taşır. Kusurlardan, kötü alışkanlıklardan, tutucu zihniyetten ve daha nice dizginleyici engellerden oluşan bu izler ancak zamanla aşılabilir. Yaşanan ideolojik atılım yalnızca bir ilk adımdır. Bu çizgi pratiğe geçirilebildiği, devrimci sınıfın bağrında ve onun ileri unsurlarının kişiliğinde maddi bir güce, bir kuvvete dönüştürülebildiği ölçüde, sonraki adımlar atılabilmiş olur. Eskinin izleri, kusur ve alışkanlıkları, bu adımların atılışını sınırlayıcı, güçleştirici bir rol oynar. Fakat öte yandan, bu adımlar atılabildiği ölçüde, eskinin izlerini tümden yok edecek maddi ortam ve zemin de kazanılmış olur. Bu kritik ve karmaşık bir sorundur. Yaşadığımız ideolojik atılım karşısında heyecana ve coşkuya kapılan, ama siyasal ve örgütsel pratiğimizde eskinin belirgin izlerini görüp tedirgin olan yoldaşlarımız, bu gerçeği özellikle gözden kaçırmamalıdırlar. EKİM yeni bir ideolojik konumu ifade ediyor olsa da, bu hareketi oluşturan kadroların, insan malzemesinin, geçmiş siyasal ve örgütsel pratikten geldiğini, uzun yıllar geçmiş çizgiyle eğitildiğini, eski örgütlerin alışkanlıklarıyla yoğrulduğunu unutmamak gerekir.

"Kuşkusuz geçmişin siyasal ve örgütsel pratiğinden bize miras kalan kusur ve alışkanlıkların zamanla aşılabileceği gerçeği, zamana dönük kaderci bir bekleyişi değil, fakat geçmişin kalıntılarına karşı bilinçli ve sürekli bir mücadeleyi gerektirir. Bu örgütümüzün temel bir sorunudur ve uzun süre gündemde kalacaktır." (*Ekim*, sayı:15, Aralık 1988, *Örgütsel Sorunlar-I*, s.17-18)

Ne var ki biz, hareketimizin örgütsel çizgisinin temel bir boyutu olan geleneksel örgüt anlayışından kopmak çabası ile bu kopuşu yaşayacak insanların büyük ölçüde eski kültürle şekillenmiş öğeler olması katı gerçeği arasındaki çelişkiyi zaman içinde başarıyla çözemedik. Bu ise karşımıza yeni türden problemler çıkardı.

İçinden geldiğimiz eski örgütlerin yaşamında örgütsel demokrasi, bürokratik çarpıklık nedeniyle temel bir aksama alanıydı ve bunun, örgüt üyelerinin devrimci gelişmesinde bozucu, tahrip edici özel bir rolü vardı. EKİM bu küçük-burjuva geleneği kırmak amacıyla, daha çıkışının ilk adımından itibaren, örgütsel demokrasi ve bu çerçevede üyelik hakları sorununa ayrı bir önem verdi. Nitekim yukarıda andığımız ve aktarma yaptığımız yazının asıl konusu da budur. Orada, "Ekim bir kürsüdür" ara başlığı altında, şunlar söylenmektedir:

"Türkiye devrimci hareketinde bugün de acısı duyulan düşünce kısırlığı, yalnızca birikimsizliğin, teoriyi küçümsemenin, dogmatizmin ya da kopyacı ve taklitçi eğilimlerin değil, örgütlerin yaşamında 'önderlik' kavram ve kurumunun bürokratik bir yorumla yozlaştırılmış olmasının da sonucudur. Düşünen önderler / uygulayan militanlar, zımnen benimsenmiş, fiilen yerleşmiş bir anlayıştı küçük-burjuva bürokratik örgütlerin pratiğinde. Yüzlerce, binlerce militan şu veya bu örgütün saflarında, her türlü fedakarlığı göze alarak çalışıyor, savaşıyordu. Ama, bu aynı örgütlerin düşünce yaşamına pek az, çoğu kere de hiç katılmıyor, bunun ortam ve olanaklarından yoksun kalıyordu. ... Abartmadan denebilir ki, geçmişte örgütlerin iç yaşamına, tabandan gelen düşünce ve eleştirilerin bastırılması ve boğulması çizgisi egemendi. Ortada gerçekten bir "sürü" vardıysa, bunun sorumlusu "değnekli çoban"lardan başkası değildi.

"Önderliği olmayan bir devrimci siyasal hareket tasavvur bile edilemez. Güçlü, bilgili ve birikimli, yetenekli, deneyimli, saygın, güç ve otoritesini bir takım biçimsel yetkilerden çok bütün bu ideolojik-siyasi ve manevi özelliklerinden alan bir önderlik, devrimci her örgütün yaşamında özel ve hayati bir önem taşır. Bu yeterince açık olmalı. Her önderlik belirli sayılarda bireylerden oluşan kollektif bir topluluktur ve bu topluluğu oluşturan bireyler çok sayıda ve pek kolay yetişmez. Bu da yeterince açık.

"Fakat öte yandan adına layık her devrimci siyasal örgüt, bilinçli ve düşünen insanlar topluluğudur. Her gerçek devrimci, bilinçli ve düşünen bir savaşçıdır, öyle olmalıdır. Bilimsel bir dünya görüşüne ve muazzam bir evrensel düşünce mirasına sahip marksist-leninist örgüt ya da partiler için, onların savaşçı militanları için, bu söylenen-

ler özellikle geçerlidir. Parti önderliği kavramı ve kurumu, partinin kendisinin bir sınıfın öncü kuvveti, bir mücadelenin sürükleyici motoru olduğu gerçeğini karartmamalıdır. Öncü bir partinin militanları partinin genel niteliğini kendi kişiliğinde somutlayan ve yansıtan bireyler olabilmelidirler. Kendi partisinin düşünce yaşamına katılmayan, görüş, düşünce, öneri ve eleştirilerini sürekli ve sistemli olarak parti yaşamında, özellikle onun yayın organlarında ortaya koymayan bir militan, kelimenin dar, teknik anlamında bir savaşçıdır ancak. Parti üyelerini, savaşçı militanları partinin düşünce yaşamına katmak için sürekli çaba harcamayan, bunun için gerekli araç ve olanakları yaratmayan yöneticiler ise, bilinçli savaşçılar topluluğunun önderler değil, güdücü örgüt bürokratları olabilirler yalnızca." (*Örgütsel Sorunlar-I*, s.18-19)

Saflarımızdan geçmiş bazı "yönetici" bürokratların çıkardığı güçlükler ne olursa olsun, bu perspektif EKİM'de egemen çizgi olmuş ve özellikle MYO'nun da özel çabasıyla, örgütsel demokrasi örgütümüzde yerleşip kurumlaşmıştır. Bununla birlikte, tartışıp durduğumuz önderlik zaafiyeti koşullarında ve geçmişten devralınan kadroların dönüştürülememesi durumunda, bu önemli kazanımın da bazı "yan etkiler"e yolaçtığı, bu kez tersinden bir çarpıklığa zemin olduğu da bir gerçektir. Geleneksel kültür içinde şekillenip de yalnızca genel ideolojik etkiyle saflarımıza akan kadrolar, ideolojik ve örgütsel çizgimiz temelinde yeterince eğitilemedikleri ölçüde, niyette değil fakat gerçek pratikte proleter komünist dönüşümü yaşayamadıkları ölçüde, tartıştığımız ilişkiler alanında, bu kez tersinden zaaflara eğilimli oldular. Üyelik hakları konusunda hassas, fakat yükümlülükler konusunda "rahat"; örgütsel demokrasi konusunda hassas, fakat merkeziyetçilik konusunda yarı-liberal yarı-anarşizan özel bir kadro tipi, belli bir etki alanı bulabildi saflarımızda. Oysa liberal ya da anaşizan bir içerikle değil de gerçek devrimci içeriği ile anlaşılacaksa eğer, örgütsel demokrasinin yol açacağı gerçek sonuç, kuvvetli bir merkeziyetçilikten başka bir şey değildir, olamaz.

Kuşku yok ki saflarımızda, sözü edilen zaaflara kaba biçimde prim verilmedi. Bunu bir kişilik haline getirmiş olanların uyumsuzluğu açığa çıktığı ölçüde, ya kendilerini örgüt saflarımızın dışında buldular, ya da örneğin tasfiyeciliğin tasfiyesi esnasında özel bir tarzda kovuldular. Yine de, son iki yılda önemli mesafeler katedilmiş olsa da, bu zaaf bir eğilim olarak kadrolarımızda bugüne dek farklı ölçülerde yaşayageldi.

Çok verilenden çok istenir!

Yeni dönemde, üyelik hak ve yükümlülüklerini birarada, kopmaz bir devrimci bütünlük içinde kavrayan; örgütsel demokrasiyi tam da kuvvetli bir devrimci merkeziyetçiliğin temeli olarak ele alan; bu çerçevede, en azami ademi merkeziyetçi sorumluluk bilinciyle hareket eden; örgüt disiplini konusunda sarsılmaz olan gerçek komünist kadro tipini yaratmaya, özel bir önem vermek zorundayız.

EKİM'de bugüne kadar, kadroların haklarına, merkeziyetçilik ilkesini ve merkezi önderlik fikrini bir ölçüde zedeleyecek düzeyde sahip çıkılmıştır. Bu alanda EKİM kadrolarına çok şey verilmiştir. Çok verilenden, çok istenir! Ekimci komünistlerin önünde bunun bilinciyle hareket etmek görev ve sorumluluğu durmaktadır.

Ve burada gösterilecek tam başarı ölçüsünde, (ki bu başarı partileşme sürecinin tüm cephelerindeki toplam başarıya sıkı sıkıya bağlıdır), EKİM'de geçmiş önderlik zaafiyetinin bugüne miras bıraktığı bir başka ciddi zaaf alanı da böylece kurutulmuş olacaktır.

(Devam edecek)

EKİM I. GENEL KONFERANSI

Değerlendirme ve Kararlar

EKSEN Yayıncılık

İstanbul dışındaki bölgelerde de etkin bir faaliyet yürütüldü

1 Mayıs faaliyetlerinden...

Adana:

1 Mayıs hazırlığını Newroz çalışmalarımızın hemen bitiminde gündemimize aldık. Çalışmanın hangi araçlarla yürütüleceği, nerelere yönelik olacağı tartışılarak saptandı, görevler belirlendi ve faaliyet başladı. Propaganda faaliyeti yürüttüğümüz alanlar, belirlenen semtler daha önceki çalışmalarımızla örtüşen yerlerdi.

Faaliyete önce merkezi bildiri ile başladık. 2-3 gün içinde belli başlı işçi semtlerine bildirimiz dağıtıldı. Ardından yine aynı semtlere yönelik afiş çalışması başladı. Şakirpaşa, Mithatpaşa, Denizli, Narlıca, Emek Mahallesi, Hürriyet Mahallesi, Meydan-Dumlupınar, Dervişler, Şehit Erkut Akbay, Yeşilyurt semtlerine yaygın sayılabilecek bir afişleme yapıldı. Adana'da bu tarz yürütülen tek faaliyet olduğu için polisin afişlerimizi "yok etme" çalışması da aynı zamanda başladı. Hemen tüm afişlerimiz bir-iki gün içinde ortadan kaldırılmaya çalışıldı. Militan, gözüpek bir tarzda ve disiplinli bir şekilde sürdürülen bir çalışma ile düşmana anlamlı bir yanıt verildi. İşçi ve emekçilere 1 Mayıs'ta izlenecek yol etkili ve somut çağrılarla gösterildi.

Çalışmalarımız başarılı bir şekilde kayıp verilmeden tamamlandı. Yoğun polis baskısı ve önlemine rağmen, illegal araçlarla yürütülen bu çalışma, komünistlerin kararlılığını ve militanlığını ortaya koyduğu gibi, legalizme ve tasfiyeci oportünizme de iyi bir yanıt oldu. Zira bizim dışımızda, böyle bir faaliyet yürüten hiçbir grup ya da örgüt yoktu.

Afiş çalışmamızın ardından "1 Mayıs Adana'da Kutlanmalıdır" başlıklı "Adana İl Örgütü" imzalı bildirimizi belli başlı emekçi semtlerine dağıttık.

Nisan ayının son günlerinde ise ikinci merkezi bildirimiz dağıtıldı. 1 Mayıs'a bir gün kala ise yapılan bir kuşlamada bir yoldaşımız gözaltına alındı. Aldığımız önlemlerle polis saldırısı boşa çıkarıldı.

1 Mayıs'a yönelik hazırlıklarımızın bu bölümü başarı ile tamamlandı. Çalışmamızın önemli bir diğer yönü ise kitle toplantıları düzenlemekti. Hedeflenen toplantılar asgari bir başarıyla gerçekleştirildi ve bu yönde de anlamlı bir adım atıldı.

Yürüttüğümüz çalışmanın toplam sonuçları değerlendirildiğinde şu söylenebilir. Yoğun bir biçimde sürdürülen bu tarz bir faaliyeti yalnızca komünistler yürütmüşlerdir. Devrimci çalışmanın legal platformlara hapsedildiği, yalnızca legal dergiler üzerinden yürütüldüğü bir dönemde, komünistler illegal faaliyetteki ısrar ve kararlılıklarını bir kez daha ortaya koymuşlardır.

Sınıf devrimcileri olarak yalnızca bu ön hazırlık faaliyetiyle yetinmedik. Bunu 1 Mayıs'a kitlesel bir katılımla birleştirdik. Bu açıdan da anlamlı bir başarı sağladık. 1 Mayıs alanına hedeflediğimizin üzerinde bir kitle taşıyabildik. Alanda da EKİM imzalı kuşlamaları yaygın bir biçimde gerçekleştirdik.

Bu 1 Mayıs gelişmemizin yönünü açık bir biçimde göstermiştir. Komünistler, '96 1 Mayıs'ına çok daha etkin, güçlü ve önderlik düzeyini yakalamış olarak gireceklerdir.

İzmir:

Faaliyetlerimize 1 Mayıs'ın iki hafta öncesinden başladık. Fabrika bölgeleri ve işçi-emekçi mahallerinden oluşan 6 bölgede çalışmalarımızı gerçekleştirdik.

Mahallere yönelik bildiri dağıtım faaliyeti esnasında gençlerden ve halktan olumlu tepkiler aldık. Bize yol gösterdiler, tehlikenin hangi ev ve bölgelerden geleceği konusunda uyarılarda bulundular. Çalışmalarımızda iki ayrı bildiri kullanıldı. Bazı bölgelerde bildiri dağıtımının yanısıra kuşlamalar yapıldı.

Daha önceden belirlediğimiz yerlere afişler yaptık. Daha çok fabrika çevreleri, belli işçi-emekçi semtleri ve emekçilerin sabah akşam yoğun olarak bulundukları merkezi noktalar tercih edildi.

Bizim dışımızda yasadışı araçlarla yürütülen bir faaliyete, özellikle afiş çalışmasına rastlamadık. Faaliyetlerimizle en azından öncelikli hedeflerimize ulaştığımızı söyleyebiliriz.

Ankara:

1 Mayıs'a ilişkin tartışma ve planlamaların yapıldığı bir dönemde, Nisan ayının başında, düşman saldırısıyla yüzyüze kaldık. Dikmen semtlerine dağıtım yapıldığı gün bazı yoldaşlar gözaltına alındılar. Bu saldırı başlangıçta faaliyetlerimizde nispi bir duraklama yarattı. Saldırı belli bir bölge ile sınırlı kaldı. Bu arada 1 Mayıs'a ilişkin materyaller hazırlandı. Dört-beş günlük bir aradan sonra faaliyete devam edilmesi kararlaştırıldı. Bütün yoldaşlarımızın bu faaliyetlere katılması planlandı.

18 Nisan akşamı Dikmen mahallelerine ve Aselsan civarındaki gecekondulara 1 Mayıs'a ilişkin bildirimiz dağıtıldı. Bir gün sonra Tuzluçayır, Boğaziçi, Misket Mahallesi ve Ege Mahallesi'ne bildirinin yanısıra MYO dağıtıldı. Polis bu kez Ege Mahallesi'nde saldırıya geçti. İki yoldaşımız gözaltına alındı.

1 Mayıs yaklaşıyordu. Kayıplarımızın düzeyi ne olursa olsun, eldeki mevcut olanaklarımızla en üst düzeyde bir çalışma sergilemeliydik. Buna uygun bir planlama yaptık. Ankara'nın çok değişik bölgelerine ve merkezi yerlere çok sayıda afişleme yaptık. Bazı bölgelerde bildiri ve MYO dağıttık.

30 Nisan akşamı fabrika önlerine yapılması planlanan kuşlama, şiddetli yağmur nedeniyle yapılamadı.

Antakya:

EKİM Antakya'da kendisini pratik olarak ilk kez 1 Mayıs çalışmalarıyla ortaya koydu. Çalışmalarımız kuşkusuz zayıf ve yetersiz kaldı. Alana yeni giriyor oluşumuz, deneyimsizliğimiz, örgütsel yetersizliğimiz ve teknik hazırlıksızlığımız bunda önemli bir rol oynadı.

Faaliyet alanı olarak daha çok devrimci-demokrat kesimin oturduğu üç mahalle ile iki sanayi sitesi seçildi. Bu bölgelerde 1 Mayıs'a ilişkin iki merkezi bildiri dağıtıldı ve afişleme yapıldı.

Pratik faaliyetimizdeki yetersizliğe rağmen Antakya'da önemli bir adım attığımızı düşünüyoruz. Bizim dışımızda herhangi bir devrimci grup ya da örgütün 1 Mayıs faaliyetine rastlamadık. Bu koşullarda EKİM'in 1 Mayıs faaliyeti, tüm yetersizliklerine rağmen, anlamlı bir başlangıç olmuştur.

Savaşsız sömürüsüz bir dünya özlemiyle...

Yetmişi aşkın yurt öğrencisiyle birlikte 1 Mayıs kutlamasına katıldık. Devrimci öğrencilerin gerek yurt seçimleriyle oluşturdukları çevre ilişkileri ve faaliyetleri, gerekse 1 Mayıs öncesi yapılan toplantı mitinge katılımın ön sürecini oluşturuyordu. Toplantıda 1 Mayıs'ın anlamını ve öğrenci gençlik için ne ifade ettiğini vurguladık.

Ülkemizde üniversiteler kapitalizmin sürgit devamı için gerçeklerin karartılması yönünde bilgi üretmektedir. Tarihsel gerçekleri yok sayan, halkların varlığını reddeden, emek-sermaye kutuplaşmasını "kaynaşmış bir millet" edebiyatıyla karartan, faşist devletin tüm ekonomik ve siyasi uygulamalarını savunan, özelleştirmeden Güney Kürdistan işgaline kadar tüm politika ve uygulamaları destekleyen ve bu yönde bilgi üreten kurumlardır üniversiteler. Bilimin ve bilginin aydınlatıcı işlevi yerine getirebilmesi ancak kapitalist düzenin dışına çıkmasıyla mümkündür. Çünkü sermaye düzeninde bilim ve bilgi, kapitalist yararına teknolojik gelişmenin hazırlanması, emekçiler için ise idealizm üretiminin karşılanması anlamına gelir. Bilginin aydınlatıcı işlevini yerine getirebilmesi, sermaye sınıfının karşıtı olan sınıfla, işçi sınıfıyla buluşmasıyla mümkündür.

Bu bilinçle 1 Mayıs'ı yalnızca işçilere-emekçilere bir destek değil, işçi ve emekçilerle kapitalist düzene karşı mücadele günü olarak kutladık. Oluşturduğumuz bir platform ve hazırladığımız bir pankartla 1 Mayıs'a -çoğunuzun ilk 1 Mayıs mitingiydi- katıldık. Devrimci yürüyüşün eylem/pratik-teori bütünlüğünü/diyalektiğini unutmadan, öğrenci gençlik mücadelesinin tüm taleplerini devrim ve sosyalizm ekseninden ayırmadan propaganda-ajitasyon ve örgütlenme faaliyetlerine devam edeceğiz.

A.Y. yurdundan bir Ekim okuru/İzmir

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Kamu çalışanlarının varolma mücadelesi üzerine

Toplumsal muhalefetin temel bileşenlerinden biri haline gelen memur hareketi grevli toplusözleşmeli bir sendika hedefiyle mücadele etmektedir. Ancak bu mücadele bir tıkanmayı yaşıyor. Bazı eylemler dışında tutulursa, sendikal hareket nitelik olarak gelişmiyor. Hep aynı biçimde eylem yapılıyor. Bir ileriye çıkış yaşanamıyor. Bu tıkanıklığın nedenlerinden en önemlisi sendikal mücadeleyi yönlendirenlerin doğru bir perspektife sahip olmamalarıdır.

Bu tıkanıklığı aşmanın tek yolu sorunlarımızın nedenlerini anlamak ve kapsamlı bir mücadele ile yanlışlarımızın üzerine gitmektir. Bunun için doğru bir mücadele perspektifine sahip olmak gerekiyor. Hedefler bellidir. Bu hedefler doğrultusunda emekçileri doğru kanallara kanalize edebilmeliyiz. Ancak düzen partileri ve reformist akımlar mücadeleyi geriye çekmeye çalışıyorlar. Kısır çekişmeler, önyargılı yaklaşımlar bunun üzerine tuz biber ekiyor. Bu durumda insanlar sendikalardan uzaklaşabiliyor.

Son dönemlerde konfederasyonlaşma sorunu tartışılıyor. Bir kamu emekçisi olarak konfederasyonlaşma sorunun uzun vadede ele alınmasının daha doğru olacağını düşünüyorum. Çünkü konfederasyonu işlevli hale getirecek olan sendikalar henüz böyle bir konumdan uzaktır. Sendikaların işlevli hale gelebilmesi için tabanın söz sahibi olabilmesi gerekiyor. Demokratik işleyişi oturtulmalı, karar alma sürecine taban da katılabilmelidir. Oysa bugün genel merkez tepeden kararlar alıp şubelere bildiriyor. Bu karar tartışılmadan hayata geçirilmeye çalışılıyor. Bu da sendikaların henüz gerçek anlamda bir örgütlülüğe sahip olmadığının açık bir ifadesi. Bu bağlamda konfederasyonlaşmak şu an işlevsel olmayacaktır. Kuşkusuz sendikalar düzene karşı ortak hareket etmek zorundadırlar. Ama öncelikle örgütlülüğü geliştirmek ve tabanla bütünleşmek gerekiyor. Sorunlar ancak kamu emekçilerin birliği temelinde çözülebilecektir.

İ. Koşar/İstanbul

Sendikalarımıza sahip çıkalım!

Türkiye'deki mevcut sendikal yapının işçilerin ve diğer emekçi kesimlerin çıkarlarını temsil etmediği, her gün tüm açıklığıyla göz önündedir.

'94 yılı içerisinde bir milyonunun üzerinde işçinin işsiz kalarak açlık sınırına itilmelerine, işçi haklarının budanmasına ve insan haklarına yapılan saldırılara seyirci kalan sendikalar, bu tutumlarıyla, işçilerin değil sermayenin yanında olduklarını açıkça göstermektedirler. Bugün sendikalar işçilere ve emekçilere yabancılaşmış bir durumdadırlar. Sendikalarımıza sahip çıkmalı, onların bugünkü sınıftan uzak konumlarından kurtulup işçi sınıfını temsil edecek durumagelebilmeleri için mücadele etmeliyiz.

Bu konuda neler yapılabilir? Örneğin; sendikaların işçilerden kopmasına neden olan ayrıcalıklar ortadan kalkmalı, sendikacıların maaşları en son çalıştığı işyerinde alabileceği seviyede olmalıdır. Kıdem ve ihbar tazminatları işçilerden farklı olmamalıdır. Sendikacılar işveren gibi ticari ve sanai işleriyle uğraşmamalıdırlar. İşçiler kendi çalıştığı alanlarda örgütlenerek komiteler kurmalıdırlar. İşyeri sorunlarının tartışılıp çözümler üretildiği, her işçinin katıldığı işyeri meclisleri oluşturulmalıdır, vb...

Bu doğrultudaki bir mücadelede sorumluluk öncü ve sınıf bilinçli işçilere düşmektedir.

"Sınıf bilincine sahip bütün işçiler sosyalist oldukları zaman, yani işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele ettikleri, işçiler arasında sosyalizmi yaymak, düşmanlarına karşı mücadelenin bütün yollarını işçilere öğretmek için bütün ülke çapında birleştikleri, sermaye devletinin baskılarından ve emekçilerin sermayenin boyunduruğundan kurtuluşu için mücadele eden sosyalist bir işçi partisi inşa ettikleri zaman ve kendi toplumlarını yarattıkları zaman çözüm olacaktır."

Eren Can/Ekim okuru bir işçi

Okurlardan / Yoldaşlardan...

üstün kılan, mücadelesinin haklılığına ve zaferine olan inancıdır. Dünya görüşündeki ideolojik sağlamlıktır.

Hiç bir fiziksel ve psikolojik şiddet, bu zırhla kuşanmış, "ser verip sır vermemek" ilkesiyle hareket eden komünist savaşçıya boyun eğdiremez. Öyle ki, işkencehanede ilk anda düşman lehine gibi görünen güç dengesi, komünist militanın başından itibaren aldığı tavizsiz tutumla, hızla değişir. Düşman ininde yasaları koyan güya sömürücü sınıf ve onun bekçi köpeği işkencecilerdir. Oysa kararlı bir direniş çizgisi, bir anda tüm bu yasaları hükümsüz kılar. Düşmanın devrimciyi çözmek için başvurduğu her türlü iğrenç yöntemi ve taktiği boşa çıkarır. Artık inisiyatif ve üstünlük tümüyle komünistin elindedir.

O, işkenceciler karşısında savunduğu değerlerin ayaklar altına alınmasına asla izin vermez. Düşmanı ve onun güç gösterilerini küçümser. Fiziki olarak düşmanın elindedir, fakat beyni özgür, yüreği kavga için atmaktadır. Bedeninin acıları ve karşılaşacağı vahşet onu düşündürmez. Onun düşüncelerinin ufku işkencehaneyle sınırlı değildir. Duvarların çok çok dışında; kavga alanlarında, fabrikalarda, emekçi semtlerinde, insanlığın yaşadığı acılardadır.

İşkenceciler direnişçiyi çözebilmek için çok değişik manevra ve taktiklere başvururlar. Zayıflık alanını keşfedip oradan yol almak isterler. İnsani değerlere aykırı yöntemlerle yüklenirler. Aile, cinsellik, etnik köken, yoldaşların ihanetine yönelik yalanlar vb. gibi, her türlü araç ve yöntemi kullanmaya çalışırlar. Feodal ve burjuva değer yargılarından arınmış bir devrimci için bunları boşa çıkarmak kolaydır. Devrimci değerlerimiz uzlaşmaz bir karşıtlık oluşturur onların iğrençliklerine. Tavizsiz bir direniş çizgisi ve zayıflık olarak anlaşılabilecek herhangi bir tepki vermemek, bütün çirkinliklere set oluşturmaya yetecektir.

Ortaya koyduğumuz toplu direniş çizgisi, hareketimizin direniş geleneğinde yeni bir sayfadır. Geniş çaplı bir saldırıdan, içimizden biri dışında, toplu bir direnişle çıkmış bulunuyoruz. Düşmanı kendi zulüm yuvalarında yenerek, bu zorlu sınavdan muzaffer bir biçimde ayrıldık. Operasyona dahil edilen yoldaşlarımızın yarısı daha alınışlarının ilk anından başlayarak düşmana cepheden tutum almışlardır. Polis baskınından işkencehaneye, savcılıktan DGM'ye, oradan da cezaevine kadar, militan bir direniş ve karşı saldırı çizgisi izleyerek, örnek komünist bir tutum ortaya koymuşlardır. Bunlar polise tek kelimelik olsun ifade vermemiş, tutanak dahil hiçbir yazılı belgeyi imzalamamışlardır. Biri hariç diğer yoldaşlarımız da düşmana hiçbir örgütsel bilgi vermediler ve genel bir direniş sergilediler. Ne var ki bu arada, deneyimsizliğin önemli bir rol oynadığı, ancak buna rağmen zaaf olarak değerlendirilmesi gereken bazı hatalı tutumlara düştüler. Özgeçmiş, tutanak imzalamak, örgütsel konumu ve bilgileri tümüyle yadsıyarak da olsa ifade vermek olarak sıralanabilir bunlar. Bu zaafların kaynağı konusunda bilinç açıklığına ulaşmak ve bunu bir eğitim aracına dönüştürmek sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

Yaşadığımız süreç, başta sergilediğimiz direniş ve elde ettiğimiz zafer olmak üzere, bizim için her açıdan önemli bir deneyim olmuştur. Direniş parolamız "ser verip sır vermemektir". Yakalandığımız andan bırakılana veya tutuklanana kadar geçen süreçte direniş ilmik ilmik örülmelidir. Tek kelime olsun ifade vermeyi reddetmenin yanısıra, hiç bir yazılı belge imzalanmamalıdır. Yasa ve kural tanımayan işkenceci çete karşısında aldığımız direniş tavrı, egemen sistemin DGM'lerde "hukuk" kılığına bürünmüş çetesi karşısında da sürdürmek, ve nihayet, yeni bir mücadele alanı olan zindanlarda da bu bilinç ve ruhla hareket etmek durumundayız. Sadece işkenceciler karşısında değil, yaşamın ve kavganın bütün alanlarında boyuneğmez bir direniş ve karşı saldırı ruhu ve çizgisiyle donanmalıyız. Çıkar çıkmaz saflarında yeralacağımız sıcak mücadeleye, sınıf kini bilenmiş ve kavga ruhuyla donanmış olarak katılmak için kendimizi en iyi biçimde hazırlamak durumundayız.

Düşmanı kendi dar ininde yendik! Şimdi önümüzdeki görev, kavgayı bulunduğumuz yerden sürdürmektir. Kendi zulüm yuvalarında yendiğimiz düşmanı, hükmettiği bu ülke topraklarında da yenebilmek üzere, kendimizi dışarıdaki kavgaya daha güçlü bir biçimde hazırlamaktır. Zindanda geçireceğimiz her günü, her saati bu bilinçle değerlendireceğiz. Komünist hareketin savaşçı neferleri olmanın onuru ve bilinciyle hareket edeceğiz.

Herşey Parti İçin! Herşey Devrimin ve Sosyalizmin
Ancak Parti İle Kazanılacak Zaferi İçin!
Yaşasın EKİM! Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Komünist tutsaklar

Komünist direniş geleneğimizde yeni bir sayfa

Düşmanı kendi ininde yendik!

Komünistler olarak, hareketimizin '95 yılını "Atılımlar ve Parti yılı" ilan etmesini coşkuyla karşılamıştık. Hareketimizin ulaşmış olduğu gelişme düzeyi ile sınıf hareketine devrimci önderlik ihtiyacının yakıcılığı, önümüze bu tarihsel sorumluluğu, çözülmesi gereken pratik bir görev olarak koymuştur.

1 Mayıs'ı önceleyen dönemde, 3. Genel Konferansını toplamış bulunan hareketimizin burada sağladığı açıklıklar temeli üzerinde ve yüklendiğimiz misyonun tam bilinciyle, görevlerimize büyük bir şevkle sarıldık. Belirlenen görev ve hedefler çerçevesinde anlamlı adımlar atmaya başladık. Ancak çalışmada ilerleme kaydettiğimiz ve yeni atılımlara hazırlandığımız bir sırada, düşman saldırısıyla yüzyüze kaldık.

Kuşkusuz karşı karşıya kaldığımız bu saldırının yaratacağı sonuçların farkındaydık. Ne var ki doğan boşlukların ve meydana gelen tahribatın hareketimiz tarafından en kısa sürede onarılacağından en ufak bir kuşku duymuyorduk. Düşman saldırısının parti yürüyüşümüzü asla sekteye uğratamayacağına olan inancımız tamdı. Şimdi önümüzde yeni bir görev duruyordu. Saldırıyı tersten bir karşı saldırıyla karşılamak, düşmanı bu yeni muharebede ve bizzat kendi ininde yenilgiye uğratmak!

Bu mücadeleden düşmanı yenmiş olarak çıkmak, saldırıyı hareketimiz açısından bir politik-moral olanağa dönüştürmeyi de mümkün kılacaktı. Sınıf savaşımının bu alanında düşman karşısında sergileyeceğimiz tavizsiz tutum, yalnızca düşmana diz çöktürmekle kalmayacak, aynı zamanda hareketimizin komünist direniş geleneğini de üst bir boyuta sıçratacaktı. Bu bilinçle hareket ettik. Biliyorduk ki, düzeni yıkmak ve sosyalizmi kurmak perspektifini taşıyan komünist bir örgüt, öteki şeyler yanında, ancak başeğmez militan kadrolarla ve onlar üzerinden yaratılacak komünist bir gelenekle kendi hedeflerine yürüyebilir. İdeolojik sağlamlık, davaya inanç ve bağlılık gibi temel faktörlerle birlikte, bu noktada da yeterli açıklığa sahip olmamız, düşman karşısında almış olduğumuz galibiyetin teminatı olmuştur. Sınıf düşmanı kendi mekanında yenilgiye uğratılmıştır! Komünist hareketin mensubu savaşçı militanlar olarak, bunu işçi sınıfına, emekçilere ve devrimci kamuoyuna gururla açıklıyoruz.

İşkencehaneler, sınıf mücadelesinde sömüren ve sömürülen sınıfların temsilcilerinin karşı karşıya geldiği sert çatışma alanlarından sadece biridir. Tarih boyunca egemen sınıflar, sömürü ve zulüm düzenlerine karşı mücadele eden ezilen sınıflara ve onların devrimci öncülerine karşı şiddeti ve onun en kaba biçimlerinden biri olan işkenceyi kullanmışlardır. Çöküş süreçleri hızlandıkça, kendi düzenlerini ayakta tutabilmek için bu araca daha çok sarılmışlardır. Modern burjuva toplumda ve özellikle de sistemin zayıf halkalarında ise, işkence, yoğun ve sistemli bir tarzda, inceltilmiş teknikler ve uzmanlaşmış kadrolarla gerçekleştirilmektedir.

İşkence merkezlerinde, işkenceci, temsilcisi olduğu kapitalist barbarlık düzeninin tüm iğrençliği ile sahnededir. Karşısında ise, o ortamda sınıf bilinci ve devrime inançtan başka bir silahı olmayan komünist militan durmaktadır. Bir yanda, her yanıyla çürüyüp dökülen kapitalist sömürü sisteminin sahibi egemen sınıfın çaresiz kudurganlığı vardır. Diğer yanda, toplumsal kurtuluş mücadelesinin öncü sınıfı proletaryanın temsilcisi olan komünist militanın, bu kokuşmuş sömürü düzenini yıkma ve yerine sömürüsüz, sınıfsız, özgür bir toplumu inşa etme ideal ve inancının yenilmez gücü...

Sömürgenlerin işkence ile güttüğü temel amaç; fiziki ve psikolojik zor ile, elindeki devrimcinin bilinci ve inancında gedikler açarak, devrimci kişiliğini parçalayarak, onu çözmektir. Değerlerinden uzaklaşmasını sağlayarak kişisizleştirmektir. Buna bağlı olarak, örgütsel bilgilere ulaşmaktır. Komünist militanın düşman karşısındaki başeğmez tutumunun güvencesi ise, ideolojik sağlamlık, örgütüne bağlılık ve devrim davasına olan sarsılmaz inançtır. Tüm bunların bileşiminden oluşan bükülmez iradedir.

Komünist militan, sınıf mücadelesinin her safhasında olduğu gibi, işkencehanede de düşmanın karşısına tavizsiz ve boyuneğmez bir tutumla çıkacaktır. Direnişini mücadelesinin olağan bir parçası olarak ele alacak, doğal ve vazgeçilmez bir görevi sayacaktır. Sınıf devrimcisi, bu kavgada yalnız olmadığının bilincindedir. Nasıl ki sınıf mücadelesinin diğer alanlarında sınıf kardeşleriyle, yoldaşlarıyla omuz omuzaysa, burada da onların sürdürdüğü mücadelenin bir parçasıdır. Onu düşmanından her bakımdan

(Devamı s.23'te)